

HRA SE SVĚTLEM

Sedneme si tak, abychom měli rovnou páteř. Aspoň ze začátku určitě.

Zavřeme oči a chvilinku jen tak dýcháme. Pět deset klidných nádechů a výdechů, víc ne.

Představíme si, jak odněkud z vesmíru vede sloup zlatého světla, přímo nám do hlavy, prochází naší páteří a dál do Země. Odtamtud se zase vrací zpátky do páteře, mísí se s tím, co přichází z vesmíru, a tam, kde máme solar plexus, tam tryská z těla ven, dopředu i dozadu. Toto světlo nás obkrouží a vytvoří kolem nás krásné zlaté vajíčko.

Představu si zkusíme podržet, a platí, že čím déle, tím lépe, jakože ze začátku budeme rádi za pár sekund, ke konci kursu se možná dostaneme na celou minutu. Víc však nedělejme.

Až se představa vytratí, dovolíme si ještě pár nádechů, a tak se probereme. To je celé.

Tuhle hru si dáváme nejlépe po probuzení a před usnutím, a klidně i přes den, když si na ni vzpomeneme. Tím člověk nic nezkazí, naopak...

– D I R –

MISTROVSKÝ KURZ

ANEB UCELENÝ,
ČASOVĚ NENÁROČNÝ PROGRAM DUCHOVNÍ PROMĚNY,
ZDARMA A PRO VŠECHNY.

Díl I.

VZTAH ČLOVĚKA K SOBĚ SAMÉMU

Už stovky, ba tisíce let se lidé snaží změnit svět k lepšímu tím, že se snaží změnit své okolí, a po stejnou dobu se to nedaří.

Kdo chce změnit svět, měl by vědět, že každý člověk, resp. každá bytost má svůj svět, se svou Pravdou, Cestou a Životem, který vždy jen ten jeden jediný konkrétní člověk dokáže změnit.

Měnit svět někomu jinému je nemožné, a nutit někoho k nějakým změnám je velmi zcestné. Proto začínáme tím, čím je člověk sobě samému. Podíváme se, jaké zákonitosti platí pro každého jednotlivce.

DUCHOVNÍ INTERPRETACE REALITY

DIROSLOVÍ.CZ

O MISTROVSTVÍ

Rozdíl mezi námi a Mistry je záležitostí šířky vědomí.

My jsme ti, kteří se dívají ven skrz klíčovou díрку dveří našich hradeb. Chceme-li vidět větší obraz, musíme pro to něco udělat.

Mistři jsou pak ti, kdo stojí prostě na Zemi, žádné hradby nemají, protože vědí, že nic takového nepotřebují.

Existuje samozřejmě více způsobů, jak se dostat k lepšímu výhledu. Třeba pootevřít dveře.

Potíž s námi lidmi spočívá v tom, že někteří z nás netuší ani to, že se dívají klíčovou dírkou.

Ano, je hodně lidí, kteří tuší, že jejich pohled by mohl být širší, někdo tuší i existenci dveří. Pak jsou lidé kteří cloumají tím, o čem si myslí, že je to klika. Někteří i opakovaně. Většina to však po několika pokusech vzdává.

A to ještě pořád nevíme, na kterou stranu se dveře otvírají.

A co až později zjistíme, že jsou to lítačky, a že se kupodivu otevírají na obě dvě strany najednou?

V ten moment to také vzdává hodně lidí.

Člověk logicky dostane strach.

I kdyby však člověk strach nedostal, čeká ho zjištění ze všech nejhorší. Dveře jsou zavaleny. Z obou stran. A tady skončili téměř všichni.

My tady naopak začínáme, protože, jak už několik lidí zjistilo, neblokované dveře se otvírají samy. Dalo by se říct, že v podstatě zmizí. I tak nám zbývá mnoho možností, jak se k tomu postavit.

Tak třeba Duchovní styl je jistý způsob, jak se něco pomalinku dozvídat. Je to pomalá, bezpečná a jistá cestička.

Mistrovský kurz naproti tomu je cesta bezohledná, hnusná a nebezpečná. V důsledku působení naší civilizace však umírá příroda kolem nás, planeta Země, a tedy i my, takže ohledy stranou.

Kurz má za úkol nabourat nejen dveře, ale i celé hradby, které jsme si kolem sebe postavili.

Na vás pak zůstane, jestli je budete opravovat, nebo si dovolíte zjistit, co vám nový stav nabízí...

Co JE TO MISTROVSTVÍ

Mistrovstvím rozumíme schopnost být neustále přítomen tady a teď.

To znamená uvědomovat si v každém okamžiku kdo jsem a co dělám, a nedělat si žádné starosti s minulostí ani s budoucností.

Znamená to dělat cokoli, a vědět o tom. Znamená to být svým zdrojem, a vědět o tom. Znamená to řídit svůj život a vědět o tom.

Mistr ví, že když se rozhodne být šťastný, není na světě nic, co by tomu mohlo zabránit.

Mistr je pozorovatel. Neustále pozoruje, co prožívá.

Mistr ví, že vše co prožívá, sám vytvořil.

Mistr ví, jak to vytvořil.

Mistr pozoruje, co vytvořil.

Mistr ví, že co pozorujeme, zmizí.

Mistr ví, že musí neustále tvořit, aby měl co pozorovat, tady a teď.

Každý z nás neustále vytváří, co v příštím okamžiku prožije.

Mistr o tom ví, a dělá to vědomě.

* * * * *

*Každý, kdo si chce dát se sebou tu práci a projít kurzem,
necht' si pečlivě projde následující stránky,
aby si tu práci třeba nedával zbytečně...*

O KURZU

Jak už bylo řečeno, nepíšu pro učence, ale pro lidi. Píšu pro lidi, kteří nechtějí celý život strávit studováním odborných termínů, a chtějí prostě jen co nejrychleji porozumět životu.

Mistrovství vpravdě znamená naprosto jednoduchý a šťastný život. Aby někdo mohl takový život žít, potřebuje znát jeho pravidla. Tato pravidla tu najdete.

Nejde při tom o pravidla, ale o život. Na to jsem nezapomněl. Kurz je velmi prakticky zaměřen, navíc je vykoumán a navržen tak, že za těch 36 dní zabere 36 až 60 hodin času.

My jsme lidé vychovaní touto společností. Změna našeho myšlení potřebná k Mistrovství je obrovská, a za normálních okolností by si vyžádala strašlivé množství času. Proto se kurz skládá z kratičkých textů, které při správném používání působí rovnoměrně na vědomí, podvědomí i nadvědomí a nepatrné změny jdou den po dni, až nakonec způsobí změnu velkou.

Kurz má (zatím) dva díly. Každý z nich je uceleným souborem poznatků a argumentů prostého života, seřazených v určité návaznosti.

SLOVO K DÍLŮM

První díl se zabývá člověkem – jednotlivcem ve vztahu k sobě samému. Cílem je, aby se člověk vymanil z poplatnosti cizím autoritám, našel sám sebe a uznal sebe svým zdrojem.

Druhý díl se ve stejném stylu srozumitelnosti a praktičnosti bude zabývat člověkem – jednotlivcem ve vztahu k ostatním lidem, přírodě, Zemi a Vesmíru. Povede ke vzniku komunit – dobrovolných společenství lidí, kteří si budou vážit Země a jejích pokladů stejně jako svých těl, kteří dokáží společně aktivovat dalších padesát procent své mozkové kapacity.

Druhý díl sice ještě píšu sám v rámci Duchovní Interpretace Reality, díl však bude mít ještě ten efekt, že se každý tvůrce naučí získávat své informace sám, a ověřovat je bude ve své komunitě. Tím se zajistí, že komunita nebude závislá na knihách, ale na Zemi a Vesmíru jako zdroji informací.

O třetím dílu toho zatím moc známo není. Tuším, že jej bude psát každá komunita zvlášť, čímž se zajistí, že jednotlivé komunity spolu budou komunikovat a vyměňovat poznání – informace a vynálezy.

Ty komunity, které své poznání dají na papír se pak budou hodně divit, když

své knihy porovnají.

Čtvrtý díl pak nejspíš napíše každý sám svým životem, i když poznání se sotva bude dávat na papír...

JAK TO FUNGUJE

Na každý den je tu krátký text, tip, citát, afirmace a komentář.

Samotné duchovní učení je obsaženo v textech. Ty obsahují mnoho šokujících prohlášení pro vaše vědomí, a zároveň množství souvislostí a klíčů pro vaše podvědomí. To, co je mezi řádky by vydalo na celé další učení. Texty se jen proctou, ráno a večer. A co to udělá? Zatímco vaše vědomí je šokováno, ve vašem podvědomí něco dosedne tam, kam patří. Tím se mj. obnovují přerušovaná spojení mezi podvědomím a vědomím. Pak přichází ke slovu meziřádkové učení, které mj. stimuluje oblast vědomí, která má na starosti objevování souvislostí a otvírá tak cestičky k nadvědomí. Efekt je obrovský a mnohostranný. Budou se vám vracet dávno ztracené schopnosti intuice, empatie, telepatie atd. Tolik k textu (velmi zběžně).

Tipy, to je kurz. Tam se dozvíte, co a jak vlastně dělat – a je potřeba to respektovat, protože samotným čtením textů byste se během pár dní dopracovali k úporným bolestem hlavy. Je to koneckonců kurz, ne román.

Citáty slouží ke kratičkému zamyšlení až zasnění, jaké by to bylo, kdyby..., a později, až pochopíte funkci představivosti, jaké to bude, až.. Tato činnost bude časem stěžejní.

Afirmace jsou krátké větičky, které vyřčeny nahlas uvádějí věci do pohybu. Největšího účinku dosáhnete tak, že ji pevně prohlásíte sami sobě do očí – tedy před zrcadlem – jako svou novou pravdu. Co takto řeknete, začne se okamžitě dít. Až tak mohou být afirmace mocné.

Komentáře většinou obsahují další argumenty a pohledy na věc, provokují po všech těch ranách vaši mysl zase k činnosti, čímž uzavírají kruh poznání a ucelují jej.

ZPŮSOB PRÁCE

Optimální práce s tímto materiálem by vypadala asi takto: Ráno, po probuzení se v posteli posadíme a dáme si jednu hru se světlem. Jak se octneme před zrcadlem, prohlásíme: „Mám záměr prožít tento den“. Při snídani, nebo třeba na záchodě nebo kdekoliv, kde budeme mít tři minuty klid, si pročteme jednu kapitolu. V klidu.

Budeme nutně potřebovat papír a tužku, pokud možno pořád u sebe. Pořídíme si proto nejlépe rovnou sešit, a všechny myšlenky a pocity, otázky, nápady a domněnky si poznamenáváme. Není účelem hlavy mít ji plnou různých věcí, naopak je velmi žádoucí dělat v ní průběžně pořádek. Hlavu budeme potřebovat, a poznámky také. Poznámky opatřujeme datem.

Přes den je čas na afirmace. Afirmace patří nejlépe na zvláštní papírek někam, kde ho několikrát za den najdeme. Vzhledem k tomu, že v kombinaci s pohledem sobě do očí se účinky afirmací násobí, doporučuji pořídit si kapesní zrcátko, na druhou stranu nalepit papírek (tak aby šel potom zase odlepit), a psát si afirmace na něj. Maximálně tři, tužkou, a číslovat! Každý den tu nejstarší umažete, a novou připíšete. A zrcátko třeba do peněženky.

Večer si uděláme pár minut čas, znovu si přečteme kapitolu. Před usnutím si dáme jednu hru se světlem, máme-li nějaké otázky, připomeneme si je před usnutím, a usínáme s tím, že ráno budeme znát odpovědi. Ráno po probuzení se v posteli posadíme, dáme si jednu hru se světlem, uvědomíme si odpovědi.

Každý den mimo ranní, večerní a afirmační „kúry“ vyšetříme půlhodinku na provádění tipů, několikaminutové zamyšlení nad citátem a na pročitání poznámek. Při tom všem pozorujeme své vlastní nitro, sledujeme, co se v nás děje, a zase to zapisujeme.

UPOZORNĚNÍ

1. Úplně zaprvé tady předpokládám lidi, kteří mají zájem něco pro sebe udělat, a kteří zároveň chodí do práce, mají svůj život, a tedy i omezené časové dispozice.

2. Kurs je rozvržen do šestatřiceti kapitol, co kapitola, to jeden den. Dva tři dny vynechané (časově) ničemu nevadí, může však být dobré zachovat pořadí kapitol.

3. Zatímco protažení jednoho dne na víc dní nevadí ničemu, louskání více kapitol v jednom dni nikam nepovede. Lekce pro jednotlivé dny jsou lehce

vtřebaletné, ale jejich zažití si ten den určitě spolkne.

4. Nezapomeňme, že den ke dni se počítá, a my proděláváme obrovskou změnu svého myšlení, a to znamená velký nápor na naši nervovou soustavu. Proto po čas kurzu vyhledávejme klid, ani ne tak pro ostatní jako pro sebe.

5. Není třeba nikoho přesvědčovat o pravdivosti toho, co tu píšu. Kurz bourá zažitá přesvědčení, staví vás před holé a kolikrát skrývané skutečnosti. Bude moudřejší nechat texty působit, pak každý sám zjistí, co mu vyhovuje.

Je z mnoha důvodů velmi důležité mimo necelou hodinku denně vyšetřenou pro sebe zůstat po čas kurzu mezi lidmi, aniž bychom je nějak zatahovali do procesu našeho růstu. Dva z těchto důvodů si řekneme hned. Toto opatření nám totiž:

1. znemožní věnovat se materiálům víc než je zdrávo, to jest umožní se působení na pod- a nad-vědomí, kde spousta bloků zmizí, aniž si jich stačíte všimnout. A nebojte se, pokud si jich, ať už z jakéhokoli důvodu všimnout potřebujete, pak si jich všimnete.

2. umožní zkoušet nabyté poznání ve svém vlastním životě. Tím se zároveň vyhneme i těm nejmenším náchylnostem k sektářství a zůstane zachováno, že kurz bude sloužit nám, a ne my kurzu. Toto je třeba zachovat.

1. DEN – HISTORIE

Úplně nejdřív ze všeho si ukážeme, v jakém bodě vývoje jako lidstvo jsme, co máme ve svých genech a v podvědomí a s čím vším budeme pracovat.

Nejdříve tu bylo společenské zřízení zvané matriarchát, které si vážilo života a krve, byla uctívána Bohyně jako původ všeho, a pro podobnost s Bohyní byly velmi ctěny ženy. Podobnost byla viděna v tom, že žena dokáže dát život, v menstruaci jako v projevu síly krve, nositelky života, a v intuici – nevědomém vědění, kterým ženy disponovaly.

Matriarchát skončil proto, že ženy zpychly, přestaly si vážit života, který daly, degradovaly muže na úroveň pouhých plemenných býků, vytvořily náboženství kolem početí, ustanovily otřesné rituály, kdy po koitu byl muž, nezřídka ještě v ženě zabit či kastrován, aby jeho síla přešla do ženy, eventuálně na plod. Připomíná to chování pavoučí samičky, a vzpomínka na to, uchovaná v genech, je jedním z důvodů arachnofobie a mj. i poruch erekce.

Muži se nakonec vzbouřili, ujali se moci a začali řídit svět rozumem. Z Bohyně se stal Bůh, menstruace byla označena za dílo ďábla a tedy za nečistou, intuice byla zesměšňována. Ve všem byl nahrazen ženský prvek mužským. Takový strach měli muži z ženské síly. Dodnes jsou ženy, které se perou se svou menstruací – projevem možnosti nového života. Následkem jsou křeče, bolesti, nechutenství atd.

Pořád se jednalo o vnímání života, jehož podstatnou součástí byl zřetel na věci, které nejsou postižitelné fyzickými smysly. To, co není možné postihnout smysly, je velmi dobře zneužitelné. Obraz Boha, jak ho známe dnes, má přívlastky krvežíznivý, mstivý, trestající, nespravedlivý, zvrhlý. Ve jménu tohoto boha bylo napácháno strašlivé množství zrůdnosti, a už slovo bůh je pro mnoho z nás naprosto nepřijatelné.

Církev přišla o vedoucí postavení na trhu až s prvními objevy, které popřely její doktrínu, třeba Zeměplochu. To zapříčinilo masové obrácení zájmu lidí k fyzickému světu a jeho zákonitostem, zpřevracelo veškeré vžitě hodnoty a hierarchie. Vývoj v duchovní sféře se na dlouhou dobu zastavil, a rozvíjen byl průmysl a drancování Země. Do popředí zájmu se dostala technika, která až na malé výjimky nebyla využívána pro lidi, ale proti lidem. I dnes máme pro příklad atomové elektrárny, které neslouží tak spolehlivě, jak spolehlivě jedna atomová bomba zlikviduje celé město.

Nadřazením kteréhokoliv prvku mizí rovnováha. Hierarchie, kterou tu provozujeme, nemá cit, a umírající svět kolem nás je toho obrazem.

Tip:

Je psáno, že vědomí je v každé buňce našeho těla. Zkuste se podívat na své buňky jako na pamětníky svého vývoje. Co vidíte?

Citát:

Mosty a vaše oči se mezi realitami otevrou a vy začnete dané vzpomínky vidět a nést.

Plejád'ané

Afirmace:

Otevírám se vzpomínkám, které nese moje tělo.

Komentář:

Ptáte-li se, k čemu je dobré vědět, v jakém bodě vývoje jsme, zkuste se zamyslet nad člověkem, který se ztratil, neví, kde je a vyrazí do města X, o kterém jen slyšel, že někde existuje...

Jaká je pravděpodobnost, že trefí správný směr?

2. DEN – SOUČASNOST

Dnes jsme skoro na vrcholu technického rozvoje, zatímco rozvoj našeho myšlení uvízl v rozmezí otrokářského systému. Všechno, co by mohlo lidem sloužit, je dodnes používáno především k jejich ohrožení, omezení a porobě.

K tomu otrokářství. Slovo vláda, ovládání, ovládnutí má stejný kořen a nese stejný význam. Se svobodou má společné jen to, že kde začíná vláda, svoboda končí. Jsou to jiné názvy, ale princip je pořád stejný – otroci pracující na nějakého pána. Současná demokracie je jen nálepka, která zaručuje, že si můžeme svobodně zvolit, kdo toho pána (společnost) bude zastupovat. Existence pána je ale pevně daná, a existence mimo toto zřízení je nezákonná.

Jsme společnost, která uvnitř sebe nestrpí jakékoliv příznaky svobody, znemožňujeme mít střechu nad hlavou lidem, kteří pro společnost nepracují, tedy především kteří jí neplatí peníze za svou existenci. Jsme společnost, která své členy rok co rok odsuzuje k vyššímu a vyššímu poplatku za cokoliv. Aby člověk mohl na poplatky, musí jít pracovat. Pracovat nám ale umožňuje společnost, a bere si za to provizi. Člověk se může „nezákonnou“ cestou dostat z evidence platících, ovšem na území, které „vlastní“ společnost, což je v současnosti celá Země, nemá žádná práva na jakoukoliv sebeskromnější existenci. Je to chytré vymyšlený začarovaný kruh – marketingový program.

Kdysi dávno byl tzv. boží záměr odpovědí na všechno a vznikl tak nejúspěšnější marketing všech dob. Lidem byla vštípena představa rozzlobeného, trestajícího a neúprosného boha. Lidé se začali boha bát, a zanic na světě s ním nechtěli jednat, naopak byli ochotni dát všechno, co mají, aby je někdo zastoupil. Tím vznikla příležitost postavit mezi lidi a boha velmi dobře placené prostředníky, kněží, kteří měli za úkol tuto komunikaci zajistit. Tím ovšem církev získala nejen finance a moc, ale i naprostou kontrolu nad lidmi. Stačilo několik slov a všichni šli bojovat za svatou věc. Toto funguje s malými obměnami až dodnes. Všechno dnes známý marketing má za cíl vytáhnout z lidí peníze k získání moci a kontroly, a všechno marketing má tentýž model, který zavedla církev, to jest prodat lidem něco, co nepotřebují. Každý marketing znamená manipulaci lidí, a slouží k olupování člověka člověkem.

Žádná svobodná bytost v celém vesmíru nepotřebuje ke svému životu něco tak zoufalého, jako je stát v dnešní podobě. Existence vlády ve svobodné společnosti je výsměchem významu slova svoboda. My lidé to cítíme a je to důvod, proč se v poslední době vracíme k duchovnímu pojetí, zkoumáme, co nám může takové pojetí nabídnout a přehodnocujeme své názory a životy.

Tip:

Odpovězte si na otázky: Jaká je vaše představa svobody? Prožíváte svou představu svobody?

Odpovědi si napište, a čas od času se na ně podívejte. Sledujte, jak se vaše odpovědi mění.

Citát:

K tomu, abys žil svobodně a šťastně, musíš obětovat nudu. Není to vždy snadná oběť.

Richard Bach

Afirmace:

Mám záměr poznat svobodu.

Komentář:

Neplacení zdravotního pojištění je trestným činem, sazba až tři roky a okamžitá exekuce majetku v trvalém bydlišti, kdy to, že něco není vaše, se dokazuje až u soudu.

To mj. znamená, že člověk žijící na území, které si nárokuje naše společnost, nemá svobodu volby žít si v klidu v domku z toho, co si třeba vypěstuje, protože už tím, že tu existuje, musí platit. To znamená, že se každý musí účastnit koloběhu financí – pracovat na společnost, protože nějak to zaplatit musíte. Kdybyste nezaplatili, seberou vám všechno, aby vám to mohli odečíst z dluhu, který vám určili.

Byl by tu zřejmý rozpor s listinou práv a svobod, nebýt klauzule „Není-li zákonem určeno jinak“.

Jsme tedy naší společností vydáni na milost a nemilost... Ale kdo je společnost?

3. DEN – BYTÍ

Bytí je v nás, a to, co je kolem nás, je jeho projev, naše okolí je zrcadlový obraz našeho bytí. První projev bytí je vždycky myšlenka. Myšlenka určuje to, čím teď budeme, protože od myšlenky se odvíjejí slova a činy. Myšlenka tvoří. Je to první tvůrčí úroveň. Každá naše myšlenka určuje to, co se bude v našem životě dít. No zkuste udělat, co vás nenapadlo. Síla myšlenek je daleko větší, než se všeobecně předpokládá.

Myšlenky stejně jako všechno ostatní posilujeme jednak zaměřením pozornosti, jednak zvukem. Kam proudí pozornost, tam proudí energie. Proč by jinak tolik lidí na sebe neustále strhávalo pozornost? A zvuk je něco, čím myšlenku vymrštíme na úplně jinou, daleko silnější úroveň.

Slova (zvuk) tvoří. Je to druhá úroveň tvoření. Mnohem silnější. Jestliže myšlenka je energie, kterou něco uvedlo do pohybu, zvuk toho uvede do pohybu nepoměrně víc. Zvuk už nevnímají jen jasnovidci, ti jej ovšem rozpoznají ještě velmi dlouho (i mnoho let) potom, co dozněl. Čin je pak to, co změní naši realitu.

Činy tvoří. Činění je Třetí a nejvyšší formou tvoření. Co se stane, nedá se odestát. Výsledkem činu je prožitek a prožitek nám dá zkušenost. My lidé máme schopnost si něco vymyslet, zrealizovat a získat zkušenost. Děláme to tak, že se staneme tím, co myslíme.

K tomu (k realizaci myšlenky) je potřeba strašlivá síla. Ta myšlenka nás musí přitahovat jako magnet, abychom ji začlenili do své představy a prožili. Začleněním myšlenky do představy se my staneme oním magnetem. Máme tři různě silné druhy magnetů: zájem, touhu, a chtíč. Všechny tři magnety k nám přitahují situace, informace i lidi, vše, co potřebujeme k realizaci naší touhy.

Každý z nás už zažil stav, kdy se člověk pro něco rozhodne a „náhodou“ potkává a dostává všechno, co potřebuje. Tak to není náhoda, to je dáno právě tím magnetismem. Stejně přitahuje stejné. Takovému „náhodnému“ setkávání říkáme synchronicita, je to něco, co lze dělat vědomě, a ještě se k tomu dostaneme.

Z duality vyplývá, že musíme prožít to, co nejsme, abychom mohli prožít to, co jsme. Strach je to, co nejsme. Strach je zajímavá součást Bytí v relativně tím, že ačkoliv není reálný, umí vyrůst do téměř hmatatelné podoby. Všechno, čeho se bojíme, přitahujeme, což znamená, že to dříve či později prožijeme. Získáme zkušenost toho, co není, a v kontrastu k ní můžeme vidět to, co je. Pro většinu z nás to ovšem neznamená jen zkušenost, většina lidí si z takové zkušenosti

odvodí, že takto to prostě je. Takový přístup nápadně připomíná bezmoc, a bude to jedna z prvních věcí, kterými se budeme zabývat hlouběji. Tak či tak, nejvšeobecnější část tímto končí, a začínáme s podrobným vysvětlením jednotlivých pojmů a principů.

Tip:

Pohlédněte zpětně na svůj život. Najděte v něm dva milníky a vzpomeňte si, jaké myšlení jim předcházelo.

Citát:

Myslím, tedy jsem.

Descartés

Afirmace:

Jsem, který jsem.

Komentář:

Ne že by bylo na Bytí co komentovat.:-)

Snad k té afirmaci: než ji prohlásíte, zastavte se na pár vteřin a uvědomte si, že neustále existujete, ať už jste cokoliv. Bytí... Jsoucno...

4. DEN – ČAS

Vesmír v každém okamžiku znovu vzniká. Než se nám v hlavě objeví slovo „ted“, jedná se o minulost. Ne, že by to tak muselo být, jenže kdo z nás je zvyklý setrvávat neustále ve věčném okamžiku přítomnosti a držet tak s vesmírem krok?

Zdá se, že velmi málo lidí. Většina z nás lidí žije zčásti v budoucnosti, a většinou v minulosti. Jde přitom o naše vlastní vnímání., protože čas jako takový neexistuje. Existuje jen přítomnost. Cestování časem je jakýsi náhled ne do minulosti nebo budoucnosti, ale do jiné přítomnosti v myšlenkách či spíše v představě. Cestovat fyzicky nám zatím nebude třeba.

Přítomnost je okamžik rovnováhy mezi minulostí a budoucností, je to stav Bytí, ve kterém se člověk, pokud zrovna něco netvoří, dotýká absolutna. V okamžiku přítomnosti vzniká neustále nové a nové já celého vesmíru, takže i naše. To, že zrovna dlíme v minulosti nebo kde na tento proces nemá žádný vliv. Kdo nedlí v Přítomnosti, nemá kontrolu nad svým životem.

V souvislosti s časem může být dobré přemýšlet o smrti, jako co to je, co to znamená. Jak dlouhá doba je jedna vteřina. Rozdělme si ji na deset dílů. Pak každý dílek rozdělme ještě na dva, tři, nebo dalších deset dílů. Tohle jsme pořád ještě schopní vnímat jako časový úsek, a pořád jsme schopní v dělení pokračovat. Pro začátek se spokojme s dvaceti dílky sekundy. Za tu sekundu v našem vnímání dvacetkrát zanikl a znovu vznikl vesmír v novém přítomném okamžiku. My s ním. My jsme za tu sekundu dvacetkrát zemřeli a znovu se narodili. Člověk něco prožije, a k tomu, co prožil, zaujme nějaký postoj. Postoj, který zaujmeme je naše nové já. Zaujmout postoj znamená vytvořit své já v novém okamžiku přítomnosti. Náš život se tak skládá z nepřetržité řady jednotlivých rozhodnutí – jaký postoj zaujmeme, takový bude náš další přítomný okamžik. A teď pozor. Pokud jsme zaujali postoj odmítavý, nepřijali jsme svůj výtvar. Tím jsme se od něj oddělili, a tím jej nemůžeme změnit. Tak se stalo, že žijeme obklopeni nepřijatými výtvary nás i našich předků, protože to je všechno součástí představy, kterou žijeme a nemůžeme změnit. Můžeme se rozhodnout pro jakýkoliv nový postoj, v každém budou strašit odmítnuté výtvary, dokud je nepřijmeme za své.

Náš život se tak skládá z nepřetržité řady jednotlivých rozhodnutí – třeba z dvaceti za vteřinu. To ještě zdaleka nejsme u rychlosti myšlenek. Toto poznání má jisté zajímavé důsledky. Tak například člověk, který po partnerovi žádá věrnost na celý život, by se nad sebou měl asi trochu zamyslet. Vzhledem k tomu, že každý přítomný okamžik umírá, sotva se narodil a my s ním, kolik času už jsme tedy utratili (zabili) naše vlastní já tím, že jsme si je neuvědomili,

tedy jsme nežili? Vždyť kolik z naší přítomnosti padlo jen na čekání, až nám někdo řekne, co máme teď žít? Už odmalička nás rodiče nutí na něco pořád čekat. Pak se člověk diví, že ještě ve dvaceti letech není dospělý. Provozujeme nulovou intenzitu života. To je to. Kolik si za rok uvědomíme okamžiků? Sotva několik. Z tolika miliard? Není to trochu málo?

Tip:

My lidé jsme proslulí tím, co všechno s časem dokážeme dělat: zabíjet, marnit, utrácet, krátit...

Pokud umíme toto všechno, co nám brání jej využívat, natahovat, vdechovat, prožívat, naplnit?

Citát:

Čas je vaše metafora pro pohyb ve vědomí.

Richard Bach

Afirmace:

Vládnu svému času.

Komentář:

Ono ve skutečnosti nelze držet krok s Vesmírem. Lze však být vděčný za každý okamžik života, ať už přinesl cokoliv. Vděčnost je úžasný stav mysli. Dokud jsme vděční, vše se tak nějak přirozeně odvíjí samo.

A ještě něco. Kolik času jste žili, kolik vteřin uběhlo, během nichž jste se nestihli ani usmát?

Úsměv v této vteřině znamená Radost v té příští.

5. DEN – VÝVOJ

Víme, že absolutno obsahuje veškeré vědění. V relativnu se všechno tohle vědění děje, neboli probíhá v přítomném okamžiku. Přítomný okamžik si uvědomujeme jako „ted“. Pokud si něco uvědomujeme jako ted, je to už minulost. Co se děje ted se tedy už stalo. A protože všechno se děje ted, všechno už se stalo. To vysvětluje, proč všechno kromě přítomnosti bereme jako vzpomínky, které se už staly, a přítomnost jako vzpomínku, kterou si ted zrovna dáváme – pardon, kterou jsme si právě dali. Čas je způsob, jak v jednom životě prožít libovolné množství vzpomínek tak, že na sebe jako navazují, a tomu pak říkáme vývoj.

A aby to nebylo tak jednoduché. Každým okamžikem se rozhodujeme, co bude naše příští já. Rozhodnout se znamená vybrat si. Pro úplnost: nerozhodnout se je také rozhodnutí. Vyberáme si z nekonečného množství variant já. Já zničené, já rozhodné, já zbrklé, milující, vraždící, slzící, řvoucí, dojaté. cokoliv ze všeho co si umíme představit. Představit si umíme všechno, co víme. Jestliže naše vědění pochází z absolutna, pak to, co víme záleží pouze na tom, na co se rozpomeneme.

Ze všeho, co víme si ted vybíráme já, které prožijeme příští okamžik. Ted pozor. My si můžeme v každé vteřině svého života vybrat nějaké já, všechny možnosti už se staly. A kde jsou (a kdo jsou) všechna ta já, která jsme si zrovna nevybrali, když všechno vědění, všechny možnosti existují v jednom věčném okamžiku? Vypadá to, že nemáme jen jedno já. Jak se zdá, já je dělitelné na nekonečné množství já, a všechna tato já mají shodné vlastnosti, a společný původ v absolutnu. V absolutnu, v jednotě nemůže být já, protože já je něco odděleného. Já vzniká, když se oddělíme od absolutna, já je tedy pojem relativna.

Já = ego. O ego „víme“, že je to něco veskrze špatného. Fajn, máme o důvod víc své já poznat, protože pokud nám to někdo zakazuje, bude v tom něco pro nás dobrého. A taky že ano! Já je všechno, co vytváříme. Každé já, které vytvoříme nám přinese nový zážitek. Já je nejúžasnější věc, která existuje. Za jeden život dokážeme vytvořit tisíce různých já. Když je vytvoříme, můžeme je také poznat. Poznáme je jako já. Takže to, co děláme, je poznávání tisíců já jako jedno já, naše. Na našem já je něco absolutního. Existuje jen jedno, a poznává se v tisících.

Evoluce lidstva probíhá tak, že dítě začíná na té úrovni, které dosáhli rodiče v okamžiku početí, přirozeným způsobem integruje a projevuje vše, co v sobě má, tj. vše, co v sobě měli oba rodiče, a zcela přirozeně pokračuje dál. Pokud jej

rodiče nechají, což je zatím nula procent, mohou se sami od něj učit, jak spolu žít, protože v dítěti žijí oba najednou v jedné celistvé osobnosti, a dítě, dokud není poznamenáno zákazy a konvencemi tyto dva světy skloubí naprosto přirozeně. Pokud dítě dostane šanci růst bez omezování, během několika let zcela přeroste své rodiče, pokud tito nerostou zároveň s ním. Toto však snese zatím necelé procento rodičů, naprostá většina trvá na tom, že pro dítě platí stejná omezení, jako pro ně, minimálně dokud je doma, a nejlépe až do jejich smrti. Proto jsme na tak dlouho uvízli v pasti otrokářského systému.

Tip:

Kolikrát srdcem pochopíme rychleji a lépe, nežli hlavou.

Citát:

Vyvíjet se znamená měnit názor na to, co nám přináší rozkoš.

Neale Donald Welsh

Afirmace:

Lehce a radostně opouštím vše, co mi již nepřináší rozkoš.

Komentář:

Nepřítomnost času staví na hlavu skoro všechno, co víme. Nesnažte se to ted pochopit, ve většině případů to zatím nepůjde. Mně to taky nešlo. Jediné, co mi zafungovalo bylo, že jsem se uvolnil, připustil, že jsou věci, které ještě neznám...

Odměnou mi byl mlhavý a nezřetelný, a v podstatě jen tušený obrázek toho, jak to funguje. Nedal se ani blíže prohlédnout, mizel, když jsem na něj upřel pozornost. S některýma věcmi to tak bývá.

Zůstal mi však po něm pocit, který bych vám přál, je to taková klidná jistota, že vše, co se děje, je v pořádku.

6. DEN – ŽIVOT

Život, jak ho známe, je způsob, jak projevit své vlastní bytí, jak z toho, co zrovna víme udělat zážitek. Zdá se, že získání prožitku a tedy zkušenosti je smyslem života. Při tomto tvrzení vycházíme z předpokladu, že není možné prožít něco, co nevíme – mimochodem, už jste zkusili udělat něco, co vás nenapadlo?

Z toho plyne, že první je vždycky myšlenka. Pak jsou slova, a teprve potom činy, které vyplodí zážitek. Většina našich problémů pramení z toho, že ignorujeme myšlenky a slova, a zabýváme se pouze činy. Veškeré naše činy vycházejí z myšlenek, bohužel, většinou ne z našich vlastních. Už odmalička nám někdo říká, co máme dělat. Nikoho nezajímalo, co si myslíme, nebo říkáme, důležité bylo udělat, co po nás kdo chtěl. A protože nelze obejít sled myšlenka, slovo, čin, zvykli jsme si nahrazovat naše myšlenky a slova cizími, přijmout je za vlastní, a bez odporu prožít.

Dalo by se říct, že smyslem tohoto kursu je objevení a uznání své vlastní pravdy. Jistě, každý má svou pravdu. Podvědomě to víme všichni. Pravda ale je, že většině z nás rodiče vštěpovali cizí poznatky, pocity a zkušenosti, a nutili nás vzít je za své. V podstatě všichni jsme byli vychováni v tom, že nemáme pravdu my, ale ten nad námi, což je také důvod, proč lidé ve středním věku přestávají vstřebávat nové informace. Nemají proč. Koho by bavilo neustále se něco učit, když ať vím, co vím, stejně mi někdo bude dokazovat, že nemám pravdu, že?

Téměř všichni jsme byli odříznuti od své vlastní Pravdy, to znamená, že nikdo tady nemá svůj vlastní důvod, proč žít. Náš vlastní život byl utracen a nahrazen tím, co říká společnost. Spolkli jsme mnoho omezujících lží o funkcích a možnostech našich těl, světu a vesmíru.

Pohybujeme se v kruhu. Pravda jsou myšlenky a pocity, které vedou k prožitkům a prožitky vedou ke zkušenosti. Zkušenosti, to jsou vzpomínky, a vzpomínky určují to, jak budeme myslet a cítit – svou pravdu odvozujeme ze vzpomínek. Vzpomínky jsou myšlenky a pocity, které vedou k prožitkům. Jediná potíž je tady v tom, že ten kruh byl upraven – většina myšlenek a pocitů, většina našich vzpomínek původně vůbec nejsou naše, ale cizí. Proto je nanejvýš nutné toto všechno přezkoumat a postavit do světla své vlastní Pravdy, Pravdy, ať už je jakákoliv.

V této chvíli se můžeme rozhodnout, že už nechceme nic než Pravdu. Od teď žijeme Pravdu, dýcháme Pravdu, jíme Pravdu, pijeme Pravdu, děláme Pravdu a nic než Pravdu. Jsme Pravda. Z toho vycházíme, a nebude se nám stávat

hádání, neuznání atd. Jestliže každý má svou pravdu, a je to tak v pořádku, není proč se hádat. Pak je i proč si své pravdy sdělovat – protože jsou najednou přijímány. Najednou nikdo nečeká na to, co řekneme jen proto, aby nám to vyvrátil, a najednou není problém obohatit svůj pohled o pohled někoho jiného. A nejen že to není problém, je to i radost.

Tip:

Naučte se vědomě dostávat do proudu života. Takto: – Vymyslete si jakýkoliv drobný úkon, třeba vzít si žvýkačku, zapálit cigaretu nebo třeba napsat jedno slovo.

- Rozhodněte se tento úkon udělat.
- Řekněte své rozhodnutí nahlas.
- Udělejte to.

Pak si vymyslete další drobnost a postup opakujte.

Toto dělejte tak často, jak si vzpomenete. Sledujte přitom, kolik úkonů člověk udělá, než se ta žvýkačka dostane až do úst, pak sledujte smyslový výbuch chutí s každým skousnutím.

Citát:

Je úžasné, co všechno vidíš, máš-li oči otevřené.

Terry Pratchett

Afirmace:

Já jsem projektantem, příčinou, průvodcem a zážitkem svého života.

Komentář:

Dnešní tip je multifunkční záležitostí. Je to např. nejúčinnější lék na depresi. Pak je to také nejrychlejší způsob, jak se dozvědět něco o tom, jak funguje život.

Další funkce si objevte už sami – jednou s tím stejně začít musíte:-)

7. DEN – DUALITA

Běžně používáme slova jako dobré – špatné, tady – tam, nalevo – napravo atd. Je jasné, že když použijeme nalevo – napravo, musí také někde být uprostřed. U slov dobré – špatné už nám to tak jasné nepřipadá. Přesto to tak je. Aby mohlo být nějaké tady a nějaké tam, musí zákonitě existovat něco, co tady a tam odděluje, resp. spojuje. To, co odděluje a to co spojuje je první projev duality.

Když se protiklady dostanou do rovnováhy, říkáme tomu dotek absolutna. Dotek proto, že to většinou trvá velmi kratičce. Krátce to trvá proto, že žijeme ne v absolutní, ale v relativní sféře bytí.

Relativita je nástroj k získání prožitku, tedy zkušenosti. Sféru absolutna je možné definovat jako stav čistého, koncentrovaného vědění, kde ovšem nejsou podmínky pro získání zkušenosti.

Absolutno je jen to, co je. Relativno je to co je i to co není. Světlo ví, že je světlem. Jak pozná světlo, že je světlem, jak získá tu zkušenost? Jedině tak, že se od světla oddělí a obklopí se tmou, tedy něčím, čím není. Takové světlo zapomene, že je světlem a musí to zjistit. Jak se postupně rozpomíná na to, čím je, prožije různé druhy temnoty. Tak zjistí, čím není, a při uvědomění toho, čím není se nakonec rozpomene a prožije to, čím je. Tohle v absolutnu není možné. Proto se každý z nás svého času oddělil od bytí, aby to, čím je, poznal jako zkušenost.

Ani v relativnu by člověk ovšem nemohl prožít, čím je, kdyby napřed nezapomněl, čím je a neprožil, čím není. Nepoznal by ten rozdíl. Proto tu funguje zapomínání. Některé zkušenosti toho, čím nejsme jsou velmi bolestivé, a kdybychom to věděli předem, nikdy bychom neodhodlali se něco takového prožít.

Každý člověk, když se oddělí od absolutna, plánuje, co chce prožít, a vybírá si rodiče a prostředí, které tomu nejvíce odpovídá. Pak se narodí, a už od počátku se neustále, každou minutou rozhoduje, čím chce příště být. Každý člověk těmito rozhodnutími vytváří svůj život, svůj svět a ty nejlepší podmínky pro to, co chce právě prožít. Nejlépe je to vidět na nejmenších dětech. Kromě toho, že jsou neustále samy sebou, jsou také každou minutu něčím. Hlavně jsou každou minutu něčím jiným. K vytváření života a podmínek máme a denně používáme dokonalé nástroje, o kterých většina z nás nic neví. Popíšeme si je v průběhu kursu.

To, co odděluje je Strach, to, co spojuje je Láska. To je základní dualita, kde

Strach je to, co nejsme a Láska to, co jsme. Láska vede k prožitku jednoty, zatímco Strach k prožitku oddělenosti. Láska tedy vede k absolutnu, domů, a Strach k iluzi oddělenosti, a je to naše vědomí, které vedené záměrem něco prožít osciluje mezi těmito stavy a rozlišuje, co je pro tuto chvíli tady a tam, a jestli to budeme spojovat, nebo oddělovat.

Tohle mimo jiné znamená, že nejsme oběti okolností, ale jejich příčinou. A to je něco, co nám dává moc a kontrolu nad svým životem. Pouhou změnou postoje jsme získali statut tvůrce svého života.

Tip:

Začněte se zabývat svými pohledy na svět kolem vás. Uvědomíte si postupně několik věcí. A až vám dojde, že jste to vy a nikdo jiný, kdo se rozhoduje, jaký pohled teď zvolíte, budete vědět polovinu toho, co je potřeba.

Budete totiž vědět, kde ve vašem životě je ten střed mezi polaritami.

Citát:

Když něco myslíte, je to.

Plejád'ané

Afirmace:

Bez námahy nacházím svůj střed.

Komentář:

Hrátky s dualitou poskytují nekonečné možnosti sebevyjádření. Považte:

Můžete si svobodně zvolit, co pro vás bude příštích pět minut dobré a co špatné.

Můžete si svobodně zvolit, jestli to, co se budete třeba učit bude pro vás lehké nebo těžké.

Můžete vytvořit jakékoli prostředí, ve kterém budete vytvářet své příští zážitky, žít svůj život.

Můžete všechno.

8. DEN – KONTROLA

Mnoho Mistrů Východu i Západu hlásá: vzdejte se kontroly. To je nesmysl. Pokud žijeme ve světě kontroly, musíme se kontrolovat, protože jinak nás bude kontrolovat (ovládat) někdo jiný. A až se dokážeme kontrolovat a nepustíme k naší kontrole někoho jiného, pak teprve můžeme zjistit, že kontrola už splnila svůj účel, a zjistit, že už ji nepotřebujeme. Když chce člověk postavit dům, potřebuje napřed bagr. Když vyhloubíme základy, odložíme bagr, protože jej už nepotřebujeme. Zmíněné Mistry pak můžeme přirovnat k lidem, kteří říkají: Chcete postavit dům? Vzdejte se bagru! Vždyť to nedává smysl.

Všechno, absolutně všechno, co je na této Zemi, v našem Vesmíru, všechno dokonale slouží svému účelu. Účelem je život, a účelem života je zkušenost. Proto nelze říct, že je něco špatné. Jsou věci, které nám při získávání zkušeností slouží a věci které nám neslouží. Máme všechno, co potřebujeme k získání jakékoliv zkušenosti. Společnost ovšem hlásá o spoustě věcí, že jsou špatné, a to proto, že ten, kdo na to přistoupí je společností kontrolovatelný (ovladatelný). Primární nástroj kontroly je Posuzování. Spousta lidí marní čas sledováním, jestli někoho neodsoudili, protože to prý není dobré. Je to prý dokonce špatné. Odsouzení je ale až důsledek toho, že jsme posuzovali. Přestaneme-li posuzovat, nedokážeme nic odsoudit. Jak přestat posuzovat? Nahradíme postoj posuzovatele, a začneme sou-cítit. A nepleťme si soucítění (empatii) s litováním. Posuzování nám taktéž znemožňuje přijetí toho, co jsme vytvořili. Pokud nepřijmeme, co jsme vytvořili, nemůžeme to změnit. Mluvíme o bezpodmínečném přijetí všeho, co máme každý kolem sebe, jako produktu své mysli, mluvy, a činnosti. Společnost dělá posuzování. Posuzování vede k oddělenosti. Společnost se svým posuzováním odděluje od lidí. Společnost tím pádem není pro lidi, ale proti lidem. Tak!

To všechno má co dělat s odpovědností. My jsme si úplně odvykli žít svůj život na svou odpovědnost. Proto děláme, co nám kdo řekne, a tváříme se, že zodpovědný je on. Došli jsme dokonce tak daleko, že zodpovídání za druhé máme zakotveno v zákonech, stejně jako to, že za sebe nezodpovídáme sobě, ale jakési společnosti, eventuálně jeden druhému. To jsou nesmysly. Každý z nás je tu sám, a jako takový zodpovídá sám sobě za své myšlenky, slova, i činy, neboť získává SVÉ zkušenosti.

Veškeré řeči o tom, že jsme tu pro druhé jsou lživé. Je to past. Vše, co vidíme okolo sebe, je náš výtvar, naše fantazie přivedená do světa hmoty. Celý náš svět (každého z nás), stejně jako naše tělo, to všechno je produkt našeho myšlení. Naše myšlení je zcela závislé na tom, jakou máme představu o sobě a našem

světě. Proto mnoho lidí praktikujících pozitivní myšlení ztroskotalo. Nezměnili svou představu, a snažili se změnit si myšlení. To nelze. Naopak lidé, kteří měli o sobě, svém životě a světě jinou představu než okolí, velmi rychle změnili své myšlení. Změna myšlení je nevyhnutelný důsledek jiné představy, pokud ji chce člověk realizovat. Změnit můžeme jen to, co přijmeme. Bezpodmínečné přijetí všech svých myšlenek, slov a činů za své, ať už je to cokoliv, je jediná cesta ke svobodě a ke zdraví. Společnost jsme my.

Tip:

Představte si sebe za dvacet let jako člověka, se kterým vedete rozhovor. Za co je na vás hrdý? Z čeho je nešťastný? Co by změnil?

Jste to vy, kdo to ještě změnit může. On už ne...

Citát:

Neodvracej se od možných budoucností, dokud si nejsi jist, že se z nich nemůžeš nic naučit.

Richard Bach

Afirmace:

Ovládám svůj život.

Komentář:

Tahle kapitola, stejně jako mnoho dalších, je hodně hustá a plné pochopení je podmíněno celou řadou zkušeností, zkušeností něčeho jiného, než na co jste byli zvyklí. Vyzkoušet něco nezvyklého bude chtít odvahu a jisté další vědění. Musíte vědět, že neexistuje chyba, vina či strach. Jsou to nereálné věci. Jejich existence ve vašem životě je dána pouze tím, že v ně věříte a jste zvyklí je tu mít.

Neexistuje vina, je jen pocit viny. Neexistuje chyba, je jen neznalost. Neexistuje strach, je to jen pocit.

Co však existuje, je vývoj. Cíl je jasný, zřetelný, i když ho teď třeba „neznáte“. Je daný. Proto nesejde na cíli, podstatné je jen to, jak se k němu dostanete, jaké znalosti a Zkušenosti při tom získáte.

Nemůžete udělat chybu, a nemůžete minout svůj cíl.

9. DEN – PŘÍČINNOST

Příčinnost funguje asi tak, že každá akce má svou reakci. To znamená, že každá myšlenka, slovo a každý čin je akcí, která má svou reakci. A opačně. Každá událost v našem životě má svou přesnou příčinu. Z povahy příčinnosti vyplývá, že svůj život řídíme. A to tak je. Je jedno, nakolik jsou myšlenky či slova naše nebo cizí, nejpozději činy jsou naše, a každý čin vede k prožitku a ke zkušenosti, která je také naše. Tím se dostane cizí myšlení do naší vlastní představy. Každá příčina každé události v našem životě vzešla od nás. K tomu se váže i zodpovědnost za to vše. Věří tu snad někdo na náhodu?

Pro lepší pochopení si rozdělíme svůj vesmír na několik světů – dimenzí. Pro začátek nám budou bohatě stačit čtyři, a to svět myšlenek, slov, hmoty a pocitů. Pokud myšlenku myslíme, slova říkáme a činy činíme, zapříchujeme dění v té které dimenzi. Kde něco zapříchujeme, tam jsme – tedy jsou tam naše projevy (myšlenky, slova, činy). Tyto projevy jsou tím jediným, co v které dimenzi jsme schopni vidět. To, co jsme schopni vidět, jsme my. Nic víc, a nic méně. Dostáváme zpět přesné reakce na naše akce. Pocity nám ukazují naši vlastní Pravdu o tom, co zapříchujeme.

Myšlenka tu není, pokud ji někdo nemyslí. Pokud ji někdo bude myslet, bude tu. V jiné dimenzi slova, která neřekneme, nejsou. A v hmotném světě co neuděláme, není. Příčinnosti se (podle české módy) cizozemsky řekne karma. A to jsou zase jen akce, z nichž každá má svou reakci – člověk vždycky dostane, co vytvořil. V tom okamžiku se k tomu člověk nějak postaví, a to je další akce, která má svou reakci. A lidé říkají, že je karma dobrá a špatná. A je neuvěřitelné, kolik lidí dnes a denně sedí doma na zadku a snaží se zbavit špatné karmy, nebo se dokonce snaží dostat úplně mimo karmu. Takto vytvořené Já (Ten-Který-Ničí-Svou-Karmu) ukazuje člověka, který toho hodně přečetl a nepochopil. Jedná se o prastarý církevní marketing – „do ráje až po smrti, do té doby v nejistotě“. Příčinnost je princip, který nám umožňuje vybrat si příští prožitek, ten prostě funguje. Člověk snažící se dostat mimo působení tohoto principu se snaží zemřít, a dokud se mu to nepovede, vytváří zase jen člověka, který se snaží zemřít. Je pravda, že někteří „vůdci“ toto i doporučují.

Myšlenky vedou přes slova a činy k prožitkům. Automaticky. Z toho je zřejmé, že nemá smysl se zabývat činy (následky), ale myšlenkami (příčinou). Většina z nás disponuje několika sty myšlenek za minutu – tlačíme tisíce aut, takže zapříchujeme poměrně hodně dění naráz. Už po několika dnech takového života se myšlenky propletou do sebe. Pak není zrovna lehké zjistit, která myšlenka vede ke kterému prožitku, a je skoro nemožné něco změnit. To

k myšlenkám. Teď si představte, že do toho všeho ještě mluvíme (a že slova jsou nepoměrně silnější než myšlenky), leckdo mluví i něco jiného, než právě myslí, mezitím něco prožíváme, a z toho všeho ještě jako bonus máme nějaký pocit. Asi nás čeká dost práce – myšlenku z myšlenkou, slovo za slovem poznávat své nitro. Výsledkem této práce bude čistá mysl, a to znamená dokonalou schopnost prožívat každou vteřinou jiný stav Bytí. To zase znamená drastické zkrácení času mezi myšlenkou a prožitkem na takové minimum, které nám umožní žít neustále v Přítomnosti.

Tip:

Pokud jste praktikovali tip ze šestého dne, můžete dnes zřetelně vidět, co dalšího jste se tím naučili. Dnes tento tip rozšíříme o tuto položku:

Sledujte takto všechno, co děláte, a zanedlouho budete plně vědomými bytostmi, Mistry svého života. Objevujte postupně příčiny všeho dění ve vašem životě a poznáte, jak jej řídit.

Citát:

Neexistuje takový problém, který by pro tebe ve svých rukou neměl dar. Vyhledáváš problémy, neboť potřebuješ jejich dary.

Richard Bach

Afirmace:

Jsem svou příčinou i svým následkem.

Komentář:

Dnes snad jen to, že dokud nic nevyzkoušíte, nic nepoznáte, proto zkoušejte, zkoušejte a zkoušejte.

Vymýšlejte obdoby. Zkoušejte to třeba na mazání chleba máslem. Dělejte tutéž věc v rozčilení, v míru, v pohodě i ve stresu. Vždycky se však dívejte na výsledky. Chleba namazaný ve stresu vám nebude chutnat jako chleba namazaný s Láskou.

V objevech tohoto charakteru spočívá množství vašich klíčů – dostanete se k nim, jen když vyzkoušíte to, co vás právě napadá.

A to je vývoj...

10. DEN – PŘEDSTAVIVOST

Náš život řídí představivost. Představa o nás samých způsobuje a ovlivňuje všechno, co se v našem životě děje, jak vypadáme, jak se cítíme. Je to nejmocnější nástroj tvoření.

Naše představa o nás je naše Já. Představa jsou vzpomínky. Máme vzpomínky dvojího druhu – na to, co bylo, a na to, co bude. Každým okamžikem naší existence prožíváme příští vzpomínku na to, co bude, a tím z ní děláme vzpomínku na to, co bylo. Je to táž vzpomínka, přitom minulost bereme jako jistou a budoucnost jako nejistou. To je dáno získanou zkušeností, výtěžkem prožité představy. To je ten chyták, díky kterému bereme minulost a budoucnost daleko reálněji než přítomnost, ačkoliv je to právě naopak – jediná realita je přítomnost. Představa jsou tedy vzpomínky. Vzpomínky, to je to, co víme. Není tedy problém vidět do budoucnosti stejně dobře jako do minulosti, jediným problémem je pro většinu z nás vybrat si z toho všeho, co víme to, co v příštím teď prožijeme. Znamená to přizpůsobit svou představu o nás samotných, a děláme to velmi přirozeně. Nesaháme na horkou plotnu, protože víme, kam to vede. Sáhne si tam jen v případě, že chceme vytvořit spálenou ruku. Dá se říct, že si neustále, mnohokrát za vteřinu vybíráme ze všech možných budoucností (ze všeho, co víme) tu jednu jedinou, kterou vzápětí prožijeme. Takto neustále zapřičiňujeme svůj život. Jsme neustále příčinou své vlastní budoucnosti. Někteří z nás už i vědomě.

Celý proces probíhá asi takto: když se rozpomeneme na něco, co nás zaujme, stává se to součástí naší představy. Zájem implantuje do vzpomínek nový prvek, přitahuje a zhušťuje jeho energii, a tím posiluje jeho pozici (platnost) v naší představě.

Touha po realizaci modifikované představy nás vede do světa slov. Ve světě slov buď použijeme „Já jsem.“, nebo „Bez námahy pojmám záměr uskutečnit.“. Obé dává naší představě mnohem větší životaschopnost (opět zahušťuje energii), a přímo směřuje (zaměřuje) náš život novým směrem. Zájem i touha vedou k rozhodnutí představu zrealizovat.

Chťíc tvaruje samotnou realitu tím, že zamží smysly, a my vidíme svou představu, jako by už byla vytvořena. Tím se nám dostává do vzpomínek, ale už jako minulost. Uvěření je pak to, co realitu definitivně přizpůsobí. Není způsob, jak nevytvořit to, pro co se rozhodneme. Všechno, co dnes máme kolem sebe bylo kdysi součástí něčí představy.

Chťíc je největší síla, kterou má jednotlivec k dispozici. Kdo jedná v souladu

se svými chťíci, bez námahy dosahuje svých cílů, neustále vytváří své já, je svým vlastním zdrojem. Není tedy divu, že naše společnost alibisticky podporuje zájmy (protože jsou zneužitelné k rozdělení lidí), toleruje touhy, a zakazuje a zošklivuje chťíce. Chťíce by mohly vážně ohrozit všechny naše instituce, protože chťíce umí dovést člověka tam, kde je sám sebou, k sobě, ke svému bytí. Člověk jednající podle svého chťíce není pro společnost použitelný, neboť není ovladatelný – nepotřebuje žádného prostředníka mezi sebou a svou zkušeností.

Tip:

Začínáte-li pracovat se svou představou, zkuste vizualizaci. Vizualizace může být malování na plátno nebo vyvolávání fotografie ve vaší představě, můžete vytvořit představu ve dvou, třech i ve čtyřech rozměrech. Pro zvýšení účinku můžete to, co zrovna přitahujete zalít zlatým světlem. Podržte představu chvilku před očima, a pak ji pusťte. Pokud chcete, aby to něco patřilo k vám, musíte se objevit v té představě i vy.

Tuto techniku se musíte naučit, pokud chcete ovládat svůj život. Učte se na malých, nepodstatných předmětech. Nikdy se nesnažte používat něco takového na získání člověka nebo moci. Neumíte si představit hrůznost reakce na něco takového. Litovali byste déle než do smrti.

Citát:

Představivost je nejmocnější síla, jakou má lidstvo k dispozici.

Plejád'ané

Afirmace:

Očišťuji, uznávám a miluji své chťíce, neboť mi pomáhají stát se tím, kým právě jsem.

Komentář:

Výsada dostat vše, co vytvoříme znamená statut tvůrce svého života a je právě tak vzrušující jako nebezpečná. Chcete-li do svého života přitáhnout něco nového, vybírejte opatrně, přemýšlejte o důsledcích, používejte papír nebo mluvení nahlas, to vám poskytne obraz toho, co se chystáte vytvořit. Nikdy nezapomínejte na to, že vždycky máte možnost svobodně změnit úmysl, eventuálně ze situace odejít.

Pečlivě vybírejte zdroj své inspirace, nechte se vést intuicí a Láskou – ne láskou k někomu nebo něčemu, ale Láskou jako podstatou Bytí. Hodně štěstí!

11. DEN – MYSL

Všechno, co se v našem životě děje, nutně musí napřed projít naší myslí. Většina z nás má mysl plnou mnoha různých věcí současně. Tvořit život s takovou myslí je jako tlačit mnoho aut najednou. Je potřeba několika, spíš mnoha lidí, aby vůbec bylo vidět nějaký výsledek. Z toho jsme frustrováni a říkáme, že jedinec nic nezmůže. Zase jsme naletěli marketingovému programu naší společnosti. Jenže tentokrát už to bylo naposledy, protože odteď budeme tlačit výhradně jedno auto, výjimečně dvě nebo tři. Dotlačíme auto do cíle – staneme se tím, čím zrovna jsme – a můžeme jít na další. Pohoda. Takto žijí ty nejmenší děti.

Myšlenka tvoří. A celý tento projekt vzniká kvůli tomu, že tato základní pravda nám byla zatajena. Jsme neustále vedeni k zájmu o to, co se děje na fyzické rovině, protože tím a jedine tím bude zaručeno, že nezměníme myšlení a tedy život. To, co se odehrává na fyzické rovině nelze změnit, dokud člověk nezmění myšlení. Dokud se však budeme věnovat problémům ve fyzickém světě, nemáme šanci doopravdy změnit nic. Všechno se točí kolem následků, a naše bezmoc vychází z toho, že nám to nejde. Opravdu může změna proběhnout až po změně příčiny, a ta leží ve světě myšlenek.

Myšlenky. Myšlenky se nemusí myslet. Můžeme je pozorovat, stejně jako nemusíme hrát fotbal, ale můžeme se bavit jeho pozorováním. A právě tak, jako se na okamžik vžijeme do situace na hřišti, můžeme se vžít i do myšlenky. A právě tak, jako se na chvíli staneme tím fotbalistou a prožijeme s ním útok na bránu, můžeme prožít jakoukoliv myšlenku, která nás strhne. A úplně přesně tak, jako po zápase prostě vezmeme míč, a jdeme si to zkusit, úplně stejně po našem snění vezmeme myšlenku a jdeme ji prožít.

Aby tohle fungovalo, je nutné myšlenky filtrovat. U slov a činů se také rozhodujeme, co řekneme nebo uděláme. My jsme obyvatelé různých světů, a ten myšlenkový není výjimkou. Proto my, a nikdo jiný máme moc rozhodovat se, co budeme v tomto světě tvořit. Už proto, že pokud tuto moc nevyužijeme, určitě ji využije někdo jiný, jako že se to děje neustále a zřídka v náš prospěch. Veškerá reklama, všechny propagandy a všechny instituce tu jsou jen proto, že se podařilo utajit lidem moc, kterou mají nad svými myšlenkami, a tedy nad sebou.

Myšlenka v čisté hlavě má strašnou sílu. Nic nezastaví člověka, jehož myšlení je prosté a jednoduché, protože jeho mozková kapacita je stejná, jako naše, ale on nemá myšlení tak roztržité. Je přece rozdíl, tlačíme-li jedno auto nebo tisíc. Proto zjednodušujeme, přátelé, a dobře vybíráme, co budeme tlačit. Je dost dobře

možné, že tlačíme i za někoho jiného, a to bychom přece nechtěli.

Abychom mohli dobře vybírat, co budeme tlačit, naučíme se dobře pozorovat. Myšlenky se totiž nemusí myslet. Nemusíme otrocky prožívat to, co nám kdo dal do hlavy. Nikdy. Myšlenky můžeme pozorovat. Proto se teď na nějakou dobu staneme pozorovateli. Mysl je naše sedadlo v kině, a myšlenky jsou film. Začínáme si vybírat, do čeho se vžijeme, a co necháme jen tak proplout. Tak začneme ovlivňovat svůj život.

Tip:

Práce s myšlenkami dává našemu vyvíjení nový rozměr a s ním daleko rozsáhlejší možnosti upravování.

S tím ovšem narůstají nároky. Jestliže nám doteď stačila půlhodinka denně, dnes přibývá dalších deset minut na pravidelné pozorování myšlenek. Bude moudré vytvořit si tento návyk:

Objeví-li se ve vaší hlavě myšlenka, kterou jste nečekali, prohlédněte si ji beze strachu a posuzování. Pokud zmizí, je všechno v pořádku, pokud nezmizí, podívejte se lépe a zkuste ji začlenit do své představy o sobě. Zapadne-li tam, staňte se jí, když nezapadne, odvráťte se od ní. Je životně důležité nic neposuzovat, vytvořili byste zápornou vazbu a tížili si tím život. Jen se odvráťte, nic víc. Vráťte-li se myšlenka, od které jste se odvrátili, запиšte si ji a vraťte se k ní později.

Citát:

Myšlenka je otcem všeho.

N.D.Welsh

Afirmace:

Mám záměr uvolnit svou mysl.

Komentář:

Je logické věnovat pozornost příčinám a ne následkům. Myšlenky jsou ale už první tvůrčí stupeň, závisí pouze na naší představě o nás samých.

Chceme-li změnit myšlení celkově, vyplatí se změnit napřed představu o nás – měnit všechno v myšlenkách trvá roky, zatímco změna myšlení v důsledku změny představy trvá dny – občas týdny v závislosti na tom, na kolika věcech našeho života zrovna lpíme.

12. DEN – PODVĚDOMÍ

Podvědomí je paměť, obsahující vzpomínky na všechno. Všechno znamená to, co se stalo, co se stane i to, co se mohlo stát. Naši paměti je podvědomí a všechno, co z podvědomí pustíme do vědomí se může začít dít.

Podvědomí vynechává zápory, nerozumí ironiím, sarkasmům, ignoruje přenesené významy, jinotaje atd. Pracuje se slovy, přesně tak, jak jsou řečena a co původně znamenají. Podvědomí pracuje i s pocity, k tomu se ale dostaneme.

Věta nejsem kuřák je pro podvědomí stejná věc jako jsem kuřák. Zpracovává se slovo jsem, a slovo kuřák. Jsem nekuřák je stejná věc. Rodičova slova „ty jsi blbej“ v nás také něco udělají. Zaprvé když mu to vrátíme, odkáže nás do příslušných mezí („To se týká tebe, ne mě“), čímž to utvrdí, vyvolá pocit nespravedlnosti a frustrace, protože on to byl, kdo nám neporozuměl, ne my jemu, a zadruhé, protože nerozumíme tomu, proč se tak chová, v nás vznikne blok, ke kterému se později, až pochopíme blbý = neschopný atd., přidá víra ve vlastní neschopnost.

Co odstraňuje bloky, je pochopení. Člověk musí pochopit, co se tenkrát stalo, rozmotat uzlíček, aby se blok rozpustil. Na tom není nic těžkého, jsou však dva zádrhele. První je ten, že málokdo připustí, že nemá pravdu. Druhý se jmenuje zvyk.

Zvyk. My všichni v sobě nosíme x bloků, jsme s nimi doslova sžití. Jsme na ně zvyklí. Někdo je na ně i hrdý. Stejně jako u nemocí. A snad nikdo z nás neměl motivaci s tím něco dělat. Málokdo věří nebo vůbec doufá v nějaké zlepšení současného stavu, málokdo se pozastaví nad zvláštním chováním svým či cizím, naučili jsme se trpně přijímat, co kdo dělá a co nám kdo řekne. Co chcete dělat s lidmi, kteří třeba už ve svých dvaceti letech ví, že jsou prostě takoví, ač jsou (pro příklad) třeba i naprosto nesnášenliví, ovšem z neúspěchů svých vztahů obviňují své okolí?

Vytahování Pravdy na světlo. Tuhle činnost děláme nejlépe vždycky, když nám není něco jasné, pak také vždycky, když se necítíme nejlépe, kdo na tohle nemá čas (= nechce čas věnovat), by měl začít aspoň když ho něco bolí, protože pokud ne, riskuje nemoc.

Podvědomí tedy pracuje s pojmy, s větami jako sestavami pojmů a s událostmi jako sestavami pojmů a pocitů.

Všechno, co podvědomí obsahuje, je automaticky součástí naší představy, ať o tom víme, nebo ne.

Tip:

Máme tu po delší době všeobecnější téma, takže se jen uvolněte, v klidu si dnešní „lekci“ párkrát přečtěte, a nechte působit.

Citát:

Dovolte, aby se vaše intuitivní já stalo průkopníkem vaší zkušenosti.
Plejád'ané

Afirmace:

S důvěrou se otevírám informacím ze zdrojů mých nevědomých Já.

Komentář:

Připravte se na to, že nejpozději ode dneška občas budete vědět něco, čemu pravděpodobně nebudete hned rozumět, a často nebudete chápat, jak to, že to víte ani jak jste se to dozvěděli.

Pokud jste již dávno nezačali vědomě pěstovat důvěru ve své vlastní vnímání, začněte dnes. Použijte všechno, co jste se zatím naučili nebo vypožadovali, i to, co vám řeknu teď. Dnešní afirmaci si přepište na kousek papíru, usínejte a probouzejte se s ní, prohlašte ji i jako záměr a klidně ji začleňte do Hry se Světlem. Je to důležité, proto to pár dní dodržujte.

Zanedlouho se dostaneme k vědomé práci s podvědomím a předvedeme si nástroje, které pro tuto práci máme, a v té době už byste měli být na činnost nevědomí zvyklí.

13. DEN – ZAPOMÍNÁNÍ

Otázka Proč? v naší společnosti není příliš oblíbená.. Všichni si vzpomeneme, jak náš rodič řekl místo odpovědi „A už neotravuj!“, v lepším případě přiznal, že neví. To jsou ovšem slova, která tvoří, takže rodič, který toto pronesl, se odřízl od svého přirozeného vědění. „Už neotravuj“ je z tohoto pohledu stejný případ, protože „Nevím“ je řídicí myšlenkou. K tomu všemu se dostaneme.

My už víme, že všechno, co potřebujeme vědět, máme v sobě, a zjistíme to, když se budeme ptát sami sebe, a poslouchat, co nám naše nitro odpovídá.

Vlastnost zapomínání je to, díky čemu si úspěšně myslíme, že nevíme. Zapomínání tu není náhodou, tj. má svůj hluboký smysl, zachování svobody. Kdybychom nezapomněli, že jsme tvůrcem, nikdy bychom se pro to nemohli svobodně rozhodnout.

Tím se ovšem zásadně mění náš pohled na svět. My jsme v ráji neustále, a protože jsme na to zapomněli, máme možnost svobodně se pro to rozhodnout. Když jsme totiž na něco zapomněli, zdá se nám, že to nevíme, a tím to nemůžeme vytvářet.

Z toho plyne, že se nemusíme nic učit, protože všechno víme a umíme, jediné, co potřebujeme, je rozpomenout se na to, že víme.

Každý z nás již zažil ono příslovečné cvaknutí, kdy člověku něco došlo a tím zjistil, že už to dávno ví. A kolik lidí se pozastavilo nad tím, že odkryté vědění již bylo jeho součástí? Skoro nikdo, a to jen proto, že jsme byli vedeni hledat své vědění všude, jen ne v sobě. Další past.

Tímto jsme dementovali ještě jeden totální nesmysl. Všichni máme dost zažité, že život je boj. Jenže pokud naše evoluce závisí na tom, co si vzpomeneme, život není boj, ale proces. Proces rozpomínání na to, co jsme, kdo jsme atd. Všechno, na co se rozpomeneme je automaticky integrováno do našich vzpomínek. Najednou každou událost vidíme v novém světle, z jiného úhlu pohledu. Říkáme tomu přehodnotit minulost, a nevšimli jsme si této věci:

Vzpomínky, to je hlavní složka naší představivosti. A představivost je naše nejmnější tvůrčí síla. Na naší představě totiž závisí to, jak budeme myslet, a tedy žít.

Vzpomenuté vědění tedy od nás může „vyžadovat“ změnu myšlení. Člověk, který se na něco rozpomeneme ovšem nemusí podle toho začít žít. To bychom byli zcela závislí na tom, na co si vzpomeneme. Proto vždycky máme možnost svobodně si zvolit (rozhodnout se), zda vzpomenuté vědění integrujeme, nebo zase zapomeneme. Jsme svobodní, máme vždycky svobodu volby. Vyhraje

evoluce, a nebo vyjeté koleje? To už je na každém.

Tip:

Jestliže jsme si včera začali pěstovat důvěru ve své vnímání, dnes přidáme uvědomění, že vše, co potřebujeme vědět máme v sobě. Pročít'te tuto informaci.

Citát:

Toto je test na zjištění, zda je tvé poslání na Zemi u konce: Jsi-li naživu, pak není.

Richard Bach

Afirmace:

Mám vše, co potřebuji k naplnění všeho, co jsem si naplánoval (a).

Komentář:

Zapomínání je přesun vědění z vědomí do podvědomí, při rozpomínání přesouváme vědění zpět z podvědomí i nadvědomí. Někdy jsou naše vlastní informace zakódovány. Kódování je mnoho způsobů, a ne všechny způsoby dekódování se dozvíte v tomto kurzu – není účelem činit vás závislými na něčem takovém, má smysl poskytnout několik obecných klíčů, které vám zpřístupní ty vaše vlastní schopnosti, které nutně potřebujete k tomu být svým vlastním zdrojem – což jsem udělal.

14. DEN – KLÍČE

Právě vyjeté koleje činí naše rozpomínání někdy těžkým oříškem. Nebyli jsme totiž zvyklí na něco se rozpomínat. Byli jsme zvyklí neustále bojovat s fyzickými následky našeho myšlení, se kterými se kromě přijetí ovšem nedá dělat vůbec nic.

Většina lidí, kteří se pídí za poznáním neví, že jej má v sobě. Proto takový člověk nastoupí cestu. U cesty se předpokládá, že existuje „tady“, „tam“, a to, co je mezi tím. Cesta má překlenout to, co je mezi „tady“ a „tam“. Pokud ovšem máme poznání v sobě, ztrácí cesta smysl, protože „to co je tam“ evidentně nemá na naše vědění žádný vliv. To, co je „tam“ je to, co jsme již vytvořili. Je to zrcadlový obraz našich minulých já, tedy „tam“ nic nového nenajdeme. Tím jsme zbaveni potřeby konfrontace a určování sebe podle výsledků naší minulosti. Učinili jsme přítrž pocitům bezmoci, viny, neschopnosti atd.

To co je tam je výsledek naší tvorby. Výsledky jsou jisté, dějí se automaticky. Proto nemá smysl se jimi vůbec zabývat. A tady je poslední druh pasti na naší cestě k základnímu mistrovství. Kdo se zabývá výsledky, netvoří. Jenom tak se může stát, že člověk, který dosáhne jakéhokoliv cíle, hned ho zase ztratí.

Dosažení cíle tedy není dílem náhody, stejně jako naše rozpomenutí. Náhoda neexistuje.

Klíče jsou to, co v nás doslova odemyká to, co už víme. Klíče způsobují veškerá „cvaknutí“, která v nás něco odkryjí. V současné době je na Zemi nebývalé množství klíčů, a je jich dostatek pro všechny lidi a pro všechny situace. Tento kurs je jedním z nich.

Mnohé klíče jsou důsledkem působení velmi mocných záměrů ze světů, které momentálně nevnímáme, byť v nich třeba žijeme, což ale nevádí, pro nás je podstatné, že našemu rozpomínání nebrání kromě nás samotných vůbec nic. Záměr sám je jasný: Dát lidem na Zemi všechno, co mohou potřebovat pro svou záchranu na sklonku hodiny dvanácté.

Klíči mohou být situace, slova, slovní spojení, činy, sny, nápady, pocity, cokoliv. Poznáme je tak, že se v nás něco objeví, nebo stane. Z náhodně zaslechnutých slov kolemjdoucího nám dvě doslova zadrnčí v uších, a my podle toho, že něco zapadlo na své místo poznáme, že jsme dostali odpověď na nějakou nezodpovězenou otázku. Všeobecně jsou tedy klíče něčím, co mineme, když nejsme soustředěni na to, co nás zajímá. Proto společnost dělá všechno proto, aby nás neustále zajímalo něco mimo nás. Potkávání našich klíčů zajišťuje synchronicita.

Tip:

Pohlédněte do své minulosti a najděte alespoň dva příklady klíčů, které způsobily ve vašem životě nějaký větší obrat. Pokud jste na něco přišli v tomto kurzu, vynechte to...

Citát:

Není jiný způsob, jak se někam dostat, než tam prostě být.

N.D.Welsh

Afirmace:

Přirozeně a bez námahy nacházím své klíče.

Komentář:

Co myslím tím sklonkem hodiny dvanácté?

Račte se podívat kolem sebe. Jak dlouho myslíte, že může přežít naše civilizace mrtvé životní prostředí?

A myslíte, že byste dostali tak nekontrolovatelným a neosobním způsobem tak nebezpečné vědění?

Kdepak. Jsou tu extrémní podmínky, prorokované už před několika tisíci lety, a tohle je jeden ze statisíců materiálů, které zajistí, že už tenkrát slibovanou příležitost dostanou opravdu všichni. Tak je to. Učíme se tady vybírat si svou realitu, činit reálnými naše myšlenky a řídit svůj život.

Proč si myslíte, že to děláme?

15. DEN – SYNCHRONICITA

Synchronicita znamená, že jsme magnety, a v tvůrčím procesu zajišťuje setkávání lidí, zmagnetizovaných podobným zájmem, se stejně orientovanými lidmi a informacemi. Synchronicita způsobuje, že si najednou všimáme věcí, kterých jsme si dříve nevšimli. Otevřeme noviny a oči nám padnou na něco, co nás zajímá. Zapneme televizi v momentě, kdy běží pořad o našem zájmu. A tohle všechno se dá dělat vědomě. A pozor, nepodceňujme sílu našeho magnetismu. Tak například knihu, která nám vypadla z police otevřeme na místě, kde je pro nás podstatná informace. Dá se to dělat i s časopisy, starými novinami, nově i na internetu fungují náhodná kliknutí. Když se náš pohled krátce, ale určitě setká s pohledem jiného člověka, narazili jsme na člověka se stejným či podobným zájmem či s informací pro nás potřebnou. Takového člověka nepustíme, dokud z něj tuto informaci nedostaneme. Jak?

Naše energie sahá daleko za hranice našich těl. Když někoho potkáme, energie se prolnou, a napadají nás ještě jiné myšlenky, než obvykle. To je dáno oním prolnutím. To, co nás napadá, bývá jen začátek, zbytek se nedovíme, pokud nezačneme mluvit své myšlenky nahlas. Naše mluvení k nám přitahuje pozornost toho druhého. Příchozí energie nám pomáhá k lepšímu soustředění a k daleko přesnějšímu vyjadřování. Ustane-li proudit pozornost, znamená to, že je na řadě ten druhý, že má myšlenku, která navazuje na to, co již bylo řečeno. Teď je řada na nás, abychom dopovali druhého svou pozorností – vyměňujeme energii za poznání. Mohlo by se pravda stát, zvláště když takto rokuje více lidí, že se někomu zalíbí příliv energie a bude mluvit, i když je řada na někom jiném, ale to není náš případ, protože my už víme, kam to vede, a energii si opatřujeme jinak. Když se však něco takového stane, je na nás, kdo už víme, abychom tomuto řádění učinili přítrž. Prostě vzneseme nějakou vhodnou otázku, protože kdo se ptá, řídí rozhovor. Otázka rozhovor směřuje. Na většině lidí je dobře vidět, že chtějí něco říct, proto se zeptáme člověka, na kterém toto zpozorujeme, co že to má na jazyku. A je to.

Náš zájem (cokoliv nás zaujalo) obsažený v naší představě je tím magnetem, který přitahuje lidi se stejným zájmem, situace a informace, ve kterých tento zájem figuruje. Nemusíme říct ani slovo, abychom někoho potkali nebo naši informace.

Touha realizovat svůj zájem způsobí, že o něm mluvíme. Do té doby se můžeme setkat s miliónem lidí a nedovíme se nic. Dozví se ten, kdo o svých zájmech mluví.

Chtíč je ten stav, když už nemůžeme jinak a začneme pro náš zájem něco

udělat. Je úplně jedno co, jak naivní je třeba naše počínání, protože pořád platí, že přitahujeme lidi s podobným zájmem, a to znamená, že vždycky když tvoříme, na jakékoli úrovni, vždycky se pomoc najde.

To je synchronicita.

Tip:

Tipem je opět pohled do minulosti, tentokrát daleko komplexnější. Potřebujete znát svůj vývoj, své vlohy pro nadcházející období a spoustu dalších věcí. Budete potřebovat všechno zatím nabyté vědění, a bude to trvat minimálně do konce kurzu. Proto použijte papír (sešit).

Začněte psát svůj životopis, a začněte od rodičů. Jde nám o jejich zájmy, jejich nejvyšší vize a plány, čeho chtěli v životě dosáhnout, a jak je formovala výchova jejich rodičů. Pište všechno, na co si vzpomenete, každý úsek na dvojstránku. Budete se mezitím rozpomínat na věci, o kterých si teď myslíte, že nemůžete mít tušení.

Pokračujte o sobě, od okolností svého početí, přes porod, školku, školu, zájmové kroužky atd. Všechno ven, na papír. Mimochodem, neptejte se rodičů, poznáváte svou Pravdu o tom, co bylo. Máte-li pocit, že něco z toho, co jste napsali není pravda, buďte si jistí, že je. Berte to třeba tak, že si vymýšlíte pravdivý příběh.

Pište po chvilkách, podle nálady a vzpomínek.

Citát:

Každý synchronismus, ať je jakkoliv pozitivní, nám vždycky přinese další důležitou otázku, takže náš duchovní vývoj je procesem kladení otázek a získávání odpovědí.

James Redfield

Afirmace:

Jsem v pravý čas na pravém místě.

Komentář:

Na jednu hodinu v jednom dni je toho skoro dost, takže jenom jednu otázku: Řekli jste již ANO svým chtíčům?

16. DEN – POCITY

Donedávna ještě výhradní doména žen, z nichž většina s nimi nedokáže vůbec pracovat, a používá je výhradně k zamoření okolí, případně k hodu na přítelkyni, partnera, či děti.

Naproti tomu u mužů měl ještě nedávno výčet známých pocitů pouze čtyři položky – radost, žal, bolest, a orgasmus, a ani ty nesměl žádný muž dát najevo. Nemáme si tedy co vyčítat, a máme co dělat.

Pocity jsou jediná neobelhatelná pravda o nás. Je třeba si jich bedlivě všímat, a pomalinku se rozpomínat, co nám jimi naše tělo chce sdělit. Naše tělo je vůbec úžasná, dokonalá věc, je to nástroj na poznávání všech světů, které obýváme. Emoce jsou jedním z těchto světů, a to z těch, které známe nejméně.

Objevíme-li tedy v sobě pocit, neběžíme za kamarádkou ani za nikým, protože my už víme, že každý má pocity, takže není třeba je někomu doplňovat, jako třeba že my máme hodně, on málo, a my se rádi podělíme. Ne, my s ním utíkáme do jakéhokoliv náznaiku soukromí, a ptáme se ho, co pro nás má. Tak strašně moc jsou naše pocity důležité. I pocitová reakce ovšem může vycházet ze zvyku, mohl nás to někdo naučit, nebo jsme to mohli zduplikovat. I to je pravda o nás. Proto většinou nestačí vyřknout pocit samotný, a my se ptáme, proč že se tak cítíme. Když jsme třeba nervózní a uvědomíme si to, pocit ztratí sice svou naléhavost, ale aby zmizel úplně, je jako u všeho ostatního potřeba objevit příčinu jeho objevení.

Jak pomine počáteční seznamovací období, hned když začneme být se svými pocity jedna ruka, zjistíme, že už nemusíme utíkat do soukromí, protože už jim rozumíme.

Tím se stane, že se neuvěřitelně zkrátí doba mezi pocítěním a okamžikem, kdy světu sdělíme pravdu o tom, co cítíme. Takové sdělení má informativní charakter typu: „Hele, cítím se tak a tak“. Všechny pocity mizí, když je vezmeme na vědomí. Takže když jsme plní nějakého pocitu, nemusíme ho utíkat někomu sdělit, protože jediní, kdo jej potřebuje slyšet, jsme my sami. Vždycky. Jakmile se naučíme brát na vědomí své pocity, přestanou nás zahlcovat.

Mezitím vychováváme okolí, aby naši informaci bralo takovou, jaká je, tj. jako pravdu o tom, jak jsme se před chvilkou cítili. K tomu je potřeba, abychom po svých bližních nechťeli, aby cítili třeba vinu za to, jak se cítíme, nebo jakkoliv se za to snažili přebírat zodpovědnost. Jsou to naše pocity, protože my jsme se něčím rozhodli se takto cítit, nás o něčem informují, a my je potřebujeme říct nahlas, protože jen tak se takový pocit uvolní, a my jej budeme moci

interpretovat. Interpretace pocitů se rovná dolování zlata z natěžené horniny. Takovou cenu má Pravda, kterou jsme se díky nim dozvěděli.

Opět není náhodou, že některé pocity máme zakázané, a jiné povolené. Většina je těch zakázaných. Proč nám byl zakázán vztek? Proč nenávisť? Proč to nesmíme projevovat? Co se dovíme, když to projevíme? A co když se dovíme, že nás někdo manipuluje? Co když vyjádřený vztek přinese energii potřebnou k setřesení jha? I taková může být síla pocitů...

Tip:

Pocity samozřejmě patří do zadání ve včerejším tipu. Tím, že ke každé události připíšete, jak jste se cítili se o sobě a o funkci pocitů dozvíte nejvíc.

Citát:

Pocity jsou jazykem duše.

N.D.Welsh

Afirmace:

Lehce a radostně objevuji skutečný svět pocitů.

Komentář:

Přestože dnešek je v prvním dílu kurzu jediným dnem, kdy se věnujeme pocitům, je to jeden z nejdůležitějších momentů vůbec. Pro příklad: pravdivost čehokoliv poznáte tak, že spolu souhlasí logika, intuice, i pocity a dávají vám vyrovnaný obraz vaší reality.

Není-li obraz vyrovnaný, znamená to, že něco nesouhlasí, a první, co zkoumáme jsou právě pocity – nejsou tak manipulovatelné jako logika, a pokud byly zmanipulovány, odhalíme to v 90 procentech jedinou otázkou, jediným „Proč?“. Proč že se cítím, jak se cítím?

17. DEN – EGO

Ego je přirozenou součástí člověka. Je možné, že nakonec zmizí i ego, to si mistr představuje tak, že jednoho dne zjistí, že ani to ego už nepotřebuje, a ono se rozpustí samo. Je docela dobře možné, že to uděláme. Do té doby ovšem my, mistři svých vlastních životů, ego uctíváme a milujeme.

Ego je soubor všech tuh a chtíčů, je to místo, kde se uchovává naše představa, a podbízí se srovnání s okolím. Ano, také ego má své nástrahy, a to je dobře, protože bez nich bychom nebyli schopni prožít stav s egem, a stav bez ega.

Prozatím jsme se spokojili s tím, že jsme egu odebrali jednu nástrahu: posuzování. Zanedlouho odebereme druhou, což je rivalita, a tím dosáhneme toho, že nám bude ego než sloužit.

Posuzování nás odděluje od všeho živého, znemožňuje sou-cítit se vším ostatním stvořením. Láká nás to uzavřít se všemu a žít svůj vlastní oddělený boj o přežití. Pak ovšem nemůžeme tvořit, přece bojujeme.

Není účelem života bojovat, a nadlouho to nemůže nikoho uspokojit. Svědomí, přesto že bylo nesčetněkrát manipulováno, obsahuje nezničitelnou Pravdu o stvoření, kterou žádná instituce nebo podobná entita ani tím nejdokonalejším programem nedokáže zcela překrýt. Takže i když soupeříme a vyhráváme, což je nejnebezpečnější kombinace, i přesto nám to nedá, a skoro vždycky se objeví myšlenka, pocit či jejich náznak toho, že s tím druhým cítíme, jinými slovy nezávidíme mu stav poraženého, a kolikrát cítíme i zodpovědnost za tento stav. To že si tuto myšlenku zakazujeme nebo hůř jí nedbáme, to na její existenci nemá vliv. Máme ji zakódovanou jako naši přirozenost.

Samozřejmě nemáme zodpovědnost za to, jak se kdo cítí, ale máme plnou zodpovědnost za spoluvytváření kolektivního vědomí, které nelidskost systému „Kdo z koho“ umožňuje.

K této smrtící hře se však teprve dostaneme.

Hájit se, že takhle přemýšlí všichni je zaprvé alibismus, zadruhé lež, a každý další člověk, který to zpochybní, zvýrazní kontrast vědomí, donedávna ještě téměř jednolitého, protože pravdiví lidé byli v pozici kapky oleje v moři. To už nebude trvat dlouho, a každý z nás k tomu může přispět.

Při vědomém vytváření naší představy se budou ozývat naše bloky, zvyky, dramata a strachy. Budou nás lákat do starých, vyjetých kolejí. To, co je dnes vyjetá kolej, byl kdysi odvážný nápad nějakého tvůrce. I my jsme dnes tvůrci, a můžeme se svobodně rozhodnout, jestli chceme pokračovat, nebo si kolej upravíme, protože i my máme odvážné nápady, a i my jsme schopní je

realizovat. Jen se k nim potřebujeme dostat přes horu nesmyslů, co jsme si nechali nasázet do hlavy.

Tip:

Připíšte si do svých poznámek výčet všeho, co vám kdy kdo řekl o egu.

Když chceme přijmout něco nového, bývá dobré napřed uvolnit místo.

Citát:

Tvé svědomí je mírou poctivosti tvého sobectví.

Naslouchej mu pozorně.

Richard Bach

Afirmace:

Je bezpečné mít za přítele své ego.

Komentář:

Jojo, ego...

Také vám vysvětlovali, že ego je něco strašně špatného?

Dovedete si představit, co tím asi sledovali?

18. DEN – SOBECTVÍ

Říkají nám, že sobectví je špatné. Jistě, sobectví má dvě polohy. Jedna poloha je lidskost sama, naše podstata. Každá takováto věc je zneužitelná. Druhá poloha je nelidskost, to co nejsme. Lidé nám prostě vnucují pocit viny, a nazývají nás sobci, když neděláme, co chtějí. To je normální, obyčejné vydírání. Společnost dělá to samé. Společnost nám tvrdí, že jsme tu pro ni. Rodiče nám říkají, že jsme tu pro ně. V podstatě kdokoliv, komu toto odmítneme, nás nazve sobcem. Takoví lidé nám ovšem nemají o sobectví co mluvit, protože vůbec neví, co to sobectví je. Sobectví je to, když někdo realizuje SVÉ myšlenky, tedy žije svůj vlastní život. Každý z nás se tu narodil proto, aby prožil, co ví, a získal tím zkušenosti. Každý je tu sám za sebe, a pokud nebudeme následovat své myšlenky a pocity, svou představu o sobě, nezískáme jedinou svou zkušenost kromě toho, jaké to je, když člověk nežije svůj život. To by mělo stačit udělat jednou, ne pořád, protože jinak jsme tu coby lidské stroje, tedy otroci.

Totíž, my lidé často myslíme jeden na druhého, a hlavně za druhého. Většinou výměnou za to, že bude někdo myslet za nás. Tohle ovšem vymyslel někdo velmi chytrý: znamená to žít, co si kdo vymyslí, jinak jsme sobci v tom hanlivém smyslu, jak jej známe. Tímto přístupem jsme načichlí, jsme tak vedení, jsme tak vychovaní. I partnery si vybíráme podle toho, kdo za nás jak myslí a komu eventuálně budeme ochotní „být po vůli“. To, čemu dnes říkáme partnerství je ve skutečnosti obchod. Obyčejný výměnný obchod, protože když někdo myslí za nás, nutí nás prožívat to, co chce on, a naopak. Žádný jedinec, který nebude chtít být prohlášen za sobce, se nemůže vyvíjet, nemůže se poznat, protože neustále žije cizí myšlenky, naproti tomu být sobec znamená myslet a jednat každý sám za sebe, tak jak nejlépe umí. To znamená žít své myšlenky, ne cizí. Ovšemže spousta lidí bude křičet, (a společnost jim to potvrdí), že jsme zlí, protože za ně nechceme žít jejich život, a vůbec jim nedojde absurdnost jejich počínání.

Proč to společnost dělá? Protože společnost zanikne, když se lidé budou svobodně vyvíjet – první, na co takový člověk přijde je to, že žádnou „společnost“ ke svému životu nepotřebuje. Společnost proto předdefinovala, co je dobré a co je špatné, a nutí lidi být dobrými – pro ni dobrými – bez ohledu na jejich vlastní zkušenost, na smysl jejich života.

Pokud se chceme vyvíjet, myslíme na sebe. V prvé řadě, v druhé řadě, ve třetí řadě, ve sté řadě. Pořád. Protože nikdo jiný na nás myslet nebude. Nikdo nechce, aby se ten druhý někam vyvíjel. Kdokoliv má nějaký svůj cíl, chce něčeho dosáhnout, nedostává podporu, ale klacky pod nohy. Když takový člověk

trvá na svém, je prohlášen za sobce – on nechce být jeden z nás, on si myslí, že je něco extra. Atd.

Člověk nikomu nepomůže, když bude za někoho něco dělat nebo dokonce žít. Člověk musí být totální sobec, aby někomu doopravdy prospěl. Chceme-li pomoci někomu, jak to asi uděláme, dokud neumíme pomoci sobě? My prostě musíme napřed pracovat na sobě podle našeho vlastního uvážení, abychom byli schopni ukázat druhým, že to umí zrovna tak dobře, jako my. A to je ta pomoc, které nikdy neřekneme ne..

Tip:

Udělejte si seznam všech zájmů, které jste museli opustit, abyste nebyli nařčeni ze sobectví.

Pak si vypracujte plán jejich postupné realizace.

Sobě nikdy neuniknete. Pro potlačené zájmy to platí také – nemůžete dost dobře využívat svých potenciálů, když vám chybí zkušenosti toho, o vás kdy přitáhlo.

Jděte do toho, protože možné je úplně všechno.

Citát:

Kdokoli, na kom kdy záleželo, kdokoli, kdo kdy byl šťastný, kdokoli, kdo kdy dal světu nějaký dar, měl vždy božsky sobeckou duši, žil pro vlastní, nejlepší zájem. Bez výjimky.

Richard Bach

Afirmace:

Jsem věrný svým zájmům a touhám své vnitřní učenlivé bytosti, která mě vede.

Komentář:

Vyloučení náhody pro nás v této souvislosti znamená, že našimi zájmy jsou činnosti spojené s naším posláním tady na Zemi. Nevím, co se stane s lidmi, když budou nutně potřebovat zájmy, které nerozvíjeli, ani to vědět nechci – starám se však o to, abych mezi nimi nebyl.

Zdá se mi to dobré – dělám, co chci dělat, a učím se mnohokrát rychleji než kdy jindy. Nikdy dříve se mi nestávalo, že bych se něco naučil a od té doby to neustále používal. Ted' je to tak stále...

19. DEN – NÁPRAVA

U všech přehlížených výtvorů našeho já je riziko, že přerostou v bolest či nemoc. Vzhledem k tomu, kolik bolesti jsme takto způsobili na všech možných frontách, není téměř žádná naděje na úplně bezbolestný růst. S tím se smířme. Na druhou stranu my už víme, že bolest je naším produktem a tím pádem neproklínáme tělo, že bolí, ale blahorečíme mu, že nás upozorňuje na to, co jsme zanedbali. Kdyby to totiž tělo neudělalo, mohl by ničený orgán najednou zmizet. Bolest je takové přátelské varování. Tím dostaneme příležitost k nápravě.

Náprava je směšně jednoduchá. Všechno, co potřebujeme, je poznat, co máme běžně v hlavě, potažmo v podvědomí. Tak zjistíme, co doopravdy žijeme, jaké myšlenky ve svém životě realizujeme. S tím pak můžeme pracovat.

K tomu potřebujeme dva nástroje. Jeden z nich sestává z papíru a tužky, druhý z nich je FO držení. Někdy je vhodné použít jedno, jindy druhé. Rozlišujeme citem a odhadem pro situaci. Papír a tužka jsou do začátku naprosto nezbytné. Koupíme si proto, pokud ho již nemáme, rovnou sešit. FO znamená frontálně-okcipitální, jde o držení používané v kineziologii, kdy dlaně vodorovně spočívají na čele a na temeni. Toto držení energeticky propojí obě hemisféry, a donutí je spolupracovat. Mozek okamžitě vydá všechno, co máme v podvědomí.

Při první možnosti píšeme, při druhé nahlas mluvíme své myšlenky. Tak se prostřednictvím slov o sobě dozvíme všechno. Proto se připravíme na to, že můžeme o sobě uslyšet cokoli. Získáváme přístup k materiálům, které až donedávna třídil a reguloval někdo jiný. Cílem je přitom dostat ven všechno, co je uvnitř formou slov, protože slova jsou jenom slova. Budeme si muset dovolit říct úplně všechno. To se týká i nepěkných věcí o nás a našich blízkých – nezapomeňme, že se slovy nás opustí právě ten který pocit nebo myšlenka, tím se stane minulostí, a my jej nemusíme v sobě nosit. My tu pravdu (úlevu) prostě potřebujeme.

Při tom všem si dáváme pozor pouze na dvě věci. Ať v sobě najdeme cokoli, nebudeme to prožívat. Striktně. Teď se poznáváme na nejpríčinější úrovni, a na prožívání bude času ještě dost. Poznáme takto všechny své stránky, od těch „nejhorších“ až po ty „nejlepší“, a všechno, co najdeme, je potřeba přijmout. Koneckonců je to náš výtvor. Proto dáváme pozor na posuzování. Nebudeme posuzovat nic z toho, co v sobě najdeme. Náš názor na to, co je dobré a co je špatné z devadesáti devíti procent stejně vůbec není náš. Mimoto na posuzování je vždycky dost času, a většina těch, kdo jednou okusí slast bezpodmínečného přijetí všeho, co mají v sobě, se dobrovolně k posuzování nevrátí. Z posuzování

ještě nikdo nikdy radost neměl.

Každý z nás při prohledávání vzpomínek občas narazí na bílá místa. Jedná se o zákaz něco vidět. Tady pomůže výlučně FO držení, odvaha a rozhodnutí poznat Pravdu, někdy je potřeba rozkázat tělu: „Vyjev to“.

Tip:

V případě nouze, kdy nemůžete mluvit a přitom potřebujete FO držení holt musí postačit jedna ruka, a to na čelo. Až se naučíte a důvěrně poznáte ten pocit dlaní na čele a na temeni můžete od používání FO upustit – ve většině případů stačí navodit ten pocit. Pouze mocné paměťové zábrany takto neprolomíme a k FO se prostě vrátíme.

Citát:

Doporučujeme vám, abyste pili velké množství vody, věnovali se správnému dýchání, okysličování, harmonizování... Udržujte aktivitu a životnost vašeho těla... začleňte své objevy do struktury života a jděte za svým přáním.

Plejáďané

Afirmace:

Ke svému vývoji dostávám vše, co potřebuji.

Komentář:

Dnešním dnem jsme se začali věnovat našim nástrojům. Úkoly jsou rozdány, některé techniky už známe, teď si budeme doplňovat nářadí.

Nezapomínejte, zvláště v tomto období, že veškeré techniky musí sloužit vašemu životu, ne život technikám.

20. DEN – PRAVDA

Pravda je to, co nás osvobodí. Veškeré pochybnosti, strachy, nevědomosti a nejasnosti okamžitě mizí, objeví-li člověk svou pravdu. Svou pravdu člověk pozná, když sleduje to, co ho první napadá. První myšlenka je totiž ta, co jde rovnou z podvědomí, ta co obsahuje pravdu o nás, našem smýšlení a potažmo životě. To je naše pravda. Tuto pravdu je třeba objevit a podrobit přezkoumání, protože to je výsledek celého našeho života, tedy i naší výchovy a všeho, co nás učili ti, kdo dovedli planetu až do našeho nyní. Jsou tam i naše zkušenosti, které jsou ovšem založeny na mnohdy nefunkčním myšlení našich otců. Je tedy třeba přezkoumat i své zkušenosti. Jelikož i logika i pocity jsou manipulovatelné, je nutné přezkoumat i to, jestli naše pocity a myšlenky jsou opravdu naše vlastní a jestli něco nemyslíme a necítíme jen ze zvyku.

Odpověď „To tak přece je a vždycky to tak bylo“ je naprosto zcestná a ukazuje na přejaté názory. Právě tak pokud něco nazveme svým „přesvědčením“, nemluvíme o svém názoru ale o tom, že nás někdo o něčem přesvědčil. Přesvědčit je totéž co přemluvit. Jsme tu v relativním světě, a jediná jistota, kterou máme, je změna. To znamená, že i naše pravda se mění. Je to přirozené a normální. Lidé, kteří od nás vyžadují stejnou pravdu dnes jako kdykoliv v minulosti, jsou pravděpodobně nemocní a měli by se léčit. Reflektovat jejich požadavky by znamenalo zabalit svůj život, jako to udělali oni.

Odpor ke změně máme nicméně zakořeněný velmi hluboko, a téměř všichni. Spousta z nás si ani třeba jen jednou v roce nevšimne, že dostala možnost se změnit. A přesto člověk s každou minutou, s každým novým a novým rozhodnutím, vytváří své nové a nové já. Nové rozhodnutí přichází s každou novou myšlenkou. Nechat vše při starém je také rozhodnutí. A Pravda je Pravda.

Kdo nepozná pravdu o sobě, nemůže se změnit, protože neví, s čím pracuje.

Je tedy jisté, že ať už chceme být jacíkoliv, pořídíme se sebou něco jen když se poznáme takoví, jací jsme. Dokonce platí, že pořídíme jen do té míry, do které se poznáme. Vycházejme z toho, že Láska = Pravda = Život = Radost. To je realita, náš původ. A dokud se takové nepoznáme, ani náš život nebude takový, a realita, kterou vytváříme, nebude čistá.

Poznání Pravdy je primární cíl. Tam je startovní čára pro vytváření naší vlastní zkušenosti a poznávání toho, co vytvoříme.

Startovní čára je rovnováha, energie jsou vyvážené. Každá myšlenka, která nás napadne, slovo, které zaslechneme, čin, jež zaznamenáme tuto rovnováhu

naruší. To nás postaví do role stvořitele, protože my tuto myšlenku, slovo či čin interpretujeme, neboli zaujímáme k němu nějaké stanovisko. Jenomže stanovisko je už náš počín, naše akce, naše vyjádření bytí. Prostě jsme se vyjádřili, což znamená, že jsme znovu vytvořili sami sebe. Vytvoření sebe sama je totiž ona reakce na naši akci, na naši interpretaci toho, co nás vyvedlo z rovnováhy.

Tip:

Vyzkoušejte si novou kvalitu sebedotazování. Vzneste na své nitro otázku jakou chcete a pište to, co vás první napadne.

Citát:

Pravda, kterou říkáš, nemá minulost ani budoucnost.

Je, a to je vše, čím má být.

Richard Bach

Afirmace:

Já jsem Pravda.

Komentář:

Je pravdou, že otázek máme několik druhů, z toho několik jich je velmi nebezpečných – např. otázka „Kde's byl (a)?“, vznesená na partnera umí zabít jakýkoliv vztah. Atd.

Proto začínáme u sebe – ptáme se sebe, svého nitra, kde je devadesát procent všech odpovědí, které budeme v nejbližší době potřebovat.

Ve vlastním zájmu dodržujte následující pravidlo: Ptejte se výlučně na věci, které opravdu potřebujete ke svému životu vědět.

Máte potřebu poznat, kdo opravdu jste? Není problém, vaše nitro vám odpoví.

Máte-li však tendenci zjišťovat, co dělal partner včera večer, hrajete hru kontroly, která vás v jakémkoliv rozletu srazí na kolena. Nedělejte to.

Tak či tak, správná odpověď bude znít: „Partner včera večer dělal cokoli, co uznal za vhodné, protože je svobodná bytost“.

V druhém dílu si o vztazích a jejich nástrahách řekneme daleko víc.

21. DEN – PROČ?

Tohle je naše nejdůležitější otázka, pokud chceme opravdu vědět, co máme v sobě. Není to právě oblíbená otázka. Nám však už nestačí to, že máme nějaký pocit, či myšlenku. My se začneme ptát, proč se cítíme takhle, proč jsme v sobě objevili tohleto a támhleto, a budeme se ptát tak dlouho, dokud nějaké proč zbude. I pocity mají své příčiny.

Ideální je zapojit okolí. Když se navzájem otvírá více lidí, jednak se dozvídají všichni ode všech a poznávání příčinnosti má daleko větší efekt, jednak člověk zažije naprosté přijetí sebe i od ostatních, a jednak když je vše vyjasněno, mizí ponorková nemoc. Váš vztah může být po pár dnech práce právě tak čistý, jako na začátku. K tomu je potřeba upřímnost a věrnost.

Byli jsme vedeni k tomu být upřímní k ostatním, a být věrní čemu nebo komukoliv, jen ne sobě. To je opět past.

Není možné žít svůj život a zároveň být věrný někomu jinému. Není. Proklamovaná věrnost partnerovi je to, co zabije Lásku v jakémkoliv vztahu. Jistě, lidé vyžadují, abychom k nim byli upřímní. Uděláme-li to, budou vědět, jak nás zmanipulovat, aby mohli prožívat jakýsi paživot skrze nás, a tedy na naši zodpovědnost. A komu se máme zodpovídat my? Jim?

Jsme tu sami, každý sám za sebe, každý má svůj svět, a každý sám sobě zodpovídá za to, jak jeho svět vypadá. To my, naše vědomí vytváří náš svět. Každá komunita je spolkem lidí, z nichž každý vytváří svůj svět. Spolčení lidí vytváří vědomí, které je součtem, a za určitých okolností násobkem všech zúčastněných vědomí. Každý národ má své vědomí, každý světadíl a celá civilizace. Každé takové vědomí neustále vytváří svou realitu, za kterou je zodpovědné. Není však zodpovědné nějakému jinému vědomí, nebo třeba božstvu. Jsme ve vesmíru svobodné vůle, dovoleno je všechno, i sebezničení. Na vlastní zodpovědnost!

Krátkým pohledem do přírody zjistíme, že všechno, co bují nesprávným směrem, se nakonec samo zničí. Proč?

Krátkým pohledem do historie zjistíme, že lidé nejsou výjimkou. Po kolika civilizacích, které dodnes nechápeme tu zbyly různé artefakty? Proč?

A na nás je se rozhodnout, zda je budeme následovat, nebo ne. Proč?

Sluší se pro úplnost podotknout, že ne všechny civilizace odtud odešly formou sebezničení. Proč?

Zbude-li nám nějaké proč, pravděpodobně jsme ještě neskončili. Na

sebezkoumání se vyplatí mít klid. Mít klid znamená si ho vytvořit.

Tip:

Zkuste si představit, že za vámi přijde váš nadřízený a začne se vás vyptávat na vaše myšlenky a bude vás nutit se mu z nich zodpovídat. Nedává to smysl, že?

Ted' si vezměte, že za vaše slova a činy se mu zodpovídáte automaticky. A co jsou slova a činy, když ne zesílené a zrealizované myšlenky?

Jak dlouho se ještě chcete zodpovídat někomu jinému za následky vašich myšlenek, když je to váš svět, který ty myšlenky vytvářejí?

Citát:

Dobře položená otázka se zodpoví sama.

Richard Bach

Afirmace:

Ptám se, abych se dozvěděl (a).

Komentář:

Když se položená otázka nezodpoví sama, nenamáhejte se s hledáním odpovědi. Radši se naučte správně klást otázky. Toto umění se vám bohatě vyplatí ve všech vztazích, které kdy navázete.

22. DEN – SLOVÍČKAŘENÍ

My už víme, že podvědomí vynechává zápory. Slova „Nebudu kouřit“ jsou stejně platná jako „Budu kouřit“. Už také víme, že přítomným časem programujeme budoucnost a budoucím časem plýváme energií, teď se naučíme, jak si můžeme minulým časem pomáhat od problémů. Podíváme se na příklad kuřáka, který chce přestat kouřit.

Úplně nejhorší je kombinace: „Chci přestat kouřit“, a „Snažím se přestat kouřit“. Vytváříme chtění či snahu přestat kouřit, což je činnost, kterou můžeme dělat donekonečna. Chtěním a snahou nedosáhneme ničeho kromě dalšího chtění a snahy.

Slova budu kouřit si podvědomí přebere relativně neškodně, znamená to, že někdy v budoucnosti si asi zapálíme.

Když ale řeknu „Kouřím“, dělám ze sebe kuřáka.

Co asi provedou slova typu „Rychle cigáro, nebo umřu!“?

Slova „kouřil jsem“ říkají pravdu o tom, co bylo. Tato slova nic neprogramují.

Jak odstraním kouření ze slov? Následujícím způsobem:

Člověk, který nedopatřením vyřkne „Jsem kuřák.“ a všimne si toho, měl by se se stejnou intenzitou opravit:

„Byl jsem kuřák.“ Tím už jsme řekli pravdu a odkázali problém do minulosti. Teď odstraníme problém ze slov:

„Byl jsem.“ – teď jsme se ve slovech dostali k čistému bytí, tedy mj. k čisté pravdě. Tu teď převedeme do přítomnosti:

„JSEM!“ a tím i do budoucnosti, protože přítomným časem si programujeme budoucnost.

Od kuřáka k samádhi. Možná se teď někdo směje, ale toto je jeden z nejmocnějších nástrojů na trhu, a už kolik lidí zažilo hned po svém prvním upřímně proneseném „slovíčkaření“ také své první vytržení a sjednocení s Bytím.

Zlozvyky je nejlepší hned nahradit něčím pozitivním, protože záporná vazba je také vazba. Co takhle nasadit si do hlavy nějaký pěkný prográmek nebo záměr?

Já jsem...! Mám záměr stát se...!

Pokud skutečně chceme ze svého života něco odstranit, je nutné přestat se tím

úplně zabývat. Odvrátit se jinam. Dejme však obrovský pozor, abychom se nepřestali zabývat něčím, co nutně potřebujeme. Mohlo by nám to být osudné, zvláště pokud si ještě nejsme naprosto jistí v rozpoznávání, jak se nám nevyřešené věci připomínají.

Tip:

Hlídejte si, co říkáte. Teď už neustále. Když k někomu mluvíte a neposloucháte se, mluvíte zbytečně.

Když zaslechnete něco, co ve svém životě nechcete, opravte se. Slovíčkaření, jakkoliv je stupidní a člověk si při něm může připadat potupně, je nejúčinnější a nejlepší postup, který tu existuje.

Jakmile někomu něco říkáte a trváte na tom, že on to nechce slyšet, buďte si jistí, že jste to vy, kdo vás teď neposlouchá.

Netrvejte na tom, že vás někdo musí zaslechnout, protože vaše slova mají řídit váš život – a jste to vy, kdo je nutně potřebuje slyšet.

Citát:

Vaše slova nám moc buď dodávají, nebo vás jí zbavují.

Plejád'ané

Afirmace:

Jsem svůj autor, interpret, i posluchač. Jsem sám sebou.

Komentář:

Slovíčkaření je většinou úplně nesnesitelné. Proto se mi jeví jako nejlepší způsob, jak se naučit srozumitelně mluvit. Aspoň většina lidí si velmi rychle rozmyslela, jak dlouho jim bude trvat, než začnou mluvit bezpečně a pravdivě.

23. DEN – TVOŘENÍ

To je to nejjednodušší. Vesmír je něco jako obrovský kopírovací stroj, mechanismus reagující na naše myšlenky, slova a činy, který to všechno zaregistruje, mnohokrát zesílí a vyplivne hotovou realitu. Vše, co řekneme za slovy „Já jsem“ je něco, na co vesmír okamžitě a velmi silně zareaguje.

Zrovna taková síla je prohlášení záměru. Slova: „Mám záměr urychlit svůj vývoj“ způsobí neuvěřitelný obrat ve vašem životě. Je to jako sednout ze staré škodovky do dobře zajeté fabie. Slova „Mám záměr prožít tento den“, pronesená ráno, jsou nejlepší zárukou naplněného dne.

Rozhodnutí je podmínkou takového prohlášení. Je sice hezké, že bychom chtěli mít ve svém životě dost peněz, skvělého partnera a lidského nadřazeného, ale taková krásná představa je nám houby platná, pokud se pro ni nerozhodneme a neučiníme ji reálnou.

Totíž, takovým rozhodnutím se dostáváme tam, kde jsme chtěli být, prozatím na slovní úrovni. Rozhodnutí je ten počín, jak se tam dostat.

Takové rozhodnutí uvedeme v reál jakýmkoliv činem vycházejícím z tohoto rozhodnutí. Zadržele jsou tu hned tři, všechny zásadního významu.

Jeden je jasný, myšlenky tvoří, slova tvoří, a obojí podle svého přesného významu. Zkuste se třeba rozhodnout, že něco chcete. Jakou realitu vytvoříte? Chtění! Budete víc a víc chtít.

Slova jako chci, snažím se, ale i čekám vám vytvoří chtění, snažení a čekání, a pokud je vyslovíte nahlas, můžete chtít, snažit se a čekat až do konce života, a kdo ví, jestli ne i potom.

Proto mistr říká „Jsem“, „Způsobuji“, „Vytvářím“, „Manifestuji“, „Projevuji“ atd. Říkáme to, co chceme, aby se dělo.

Další zádrhel je to, že pokud po rozhodnutí věnujeme pozornost pochybnostem, které většinou přijdou, jedná se zase o myšlenky či slova a z nich plynoucí činy, takže rozhodnutí je třeba zopakovat. První myšlenka je ta, kterou potřebujeme slyšet – je to pravda o nás rovnou z podvědomí. Všechny ostatní myšlenky jsou pouze výplody logické mysli, která se snaží být užitečná – během několika vteřin vyprodukuje libovolný počet důkazů, proč právě ta první myšlenka nemůže být správná. Rozhodnout se a pochybovat je jako říct číšníkovi „Přineste mi vepřové a nebo kuřecí“. V lepším případě nedostaneme nic.

Poslední nástrahou je existence tzv. řídicí myšlenky. Kupříkladu když člověk

něco chce, může to znamenat řídicí myšlenku „Nemám“. To znamená rozpor, a proto rozhodování na základě chtění nebývá úspěšné – jen proto, že člověk opomenul řídicí myšlenku, kterou jako první je potřeba změnit.

Tip:

Vaše slova budou s narůstající čistotou mysli a vyjadřování získávat na síle.

Všechno, co řeknete se začne okamžitě dít. Važte slova. Cokoliv vyřknete je vaše životní síla oživující myšlenku zvukem, který dostává tvar podle obsahu vašich slov. Hle, Stvoření.

Citát:

Slovo se stalo tělem.

A přestaňte se už snažit nastrkat tělo zpátky do slov.

Anthony de Mello

Afirmace:

Mám záměr bezpečně poznat tvůrčí sílu svých slov.

Komentář:

Nebude trvat dlouho, a vaše myšlenky budou tak silné, jak silná jsou dnes vaše slova. Představte si, jak silná budou vaše slova pak.

A představte si, co se stane, když řeknete nějakou hloupost...

Dávejte si pozor na všechno. Nemáte-li možnost říct něco bez rizika, raději nemluvte.

Je lepší nic neříkat a rozsvítit světlo, než říct „Nevidím“, a ztratit zrak. Řeknete „Je mi zima“, nebo dokonce „Mrznu“, a bude to tak.

Řekněte cokoliv, a bude to tak.

24. DEN – PROGRAMOVÁNÍ

Mozek je plně programovatelný. Co do něj dáme, to budeme žít. Spousta z toho, co v něm většina z nás má, však není naším dílem.

Už když se dítě rodí, má vše, co se událo v době těhotenství v podvědomí, a potřebuje vysvětlení. Co teprve potom, když je „vychovááno“. Pokud dítě nedostane vysvětlení, časem zapomíná, a nepochopené situace vytváří v podvědomí bloky. Bloky jsou nepochopené, nezpracované vzpomínky. Jsme zařízeni tak, že to, co uchováváme nezpracovaného, vyjíždí na povrch při prožívání analogické situace. Situace člověku něco připomene, vzpomínka se dostane do mozku, ten ji interpretuje jako program, a my se třeba po třiceti letech najednou, „nevysvětlitelně“ zachováváme jako kdysi třeba náš rodič.

V takový moment máme sice příležitost pochopit nejen to, co a jak jsme od onoho rodiče přejali, můžeme pochopit i to, proč on se tak tenkrát choval (to vše je součástí našich vzpomínek), a celou situaci přehodnotit z pohledu našeho současného poznání. Žel, zatím většina lidí v takové situaci řekne „Sorry, nemohl jsem si pomoci, tak to ze mě najednou vyjelo. Už jsem prostě takový.“, a tím se rozhodnou v tomto stavu setrvat. V podvědomí jinak máme celé plejády programů, od toho, jak správně uchopit vidličku až po interpretaci vesmíru. Ne všechny tyto programy jsou člověku přínosem, jak je ze stavu lidstva a jeho domova asi zřejmé.

Programování mozku není vůbec nic složitého, zvládá to kdekdo, málokdo však zvládá bránit se nechtěným implantacím. K tomu už je potřeba buď ten nejzdravější selský rozum, a nebo pochopení principu programování. Pokud se chceme v něčem změnit, je potřeba vypátrat ten který program, anulovat jej, a vytvořit nový.

Programy jsou obyčejné věty. Věty se skládají ze slov, a slova mají významy. To je celé.

Řekněte někomu: „Bolí mě hlava“. Co se dozvíte? „Vezmi si paralen!“

Řekněte někomu: „Mám hlad“. Co se dozvíte? „Tak se najež!“

TuDuDum Tuum. Špatná odpověď!

Obě odpovědi jsou běžně k dostání snad ve všech rodinách. Toho odpovídajícího vůbec nezajímá, že vy víte, co se svým stavem chcete dělat, že jste pouze prezentovali pravdu o svém momentálním stavu. On prostě odpoví, to, co on má naprogramováno (naučeno) jako reakci na danou situaci. Tohle stačí poslouchat pár dnů, a mluvíme tak automaticky také, a co hůř, my tak začínáme i jednat. Zdá se, že jsme něco zduplikovali.

My jsme automati, jednáme automaticky, ze zvyku, a to, co se nazývá zajeté myšlení, je soubor jednotlivých zautomatizovaných programů.

Ode dneška si proto budeme všimát všeho, co ještě děláme automaticky. Opět jsme pozorovateli.

Tip:

Vezměte si své zápisky z patnáctého dne, a ve své minulosti najděte programy, které vás řídily. Jak poznáte program?

Program sestává z více problémů a opakuje se jako schéma – stejný začátek, průběh, a většinou dvě různá zakončení s různými pocity.

Nesnažte se však něco najít za každou cenu. Dostanete k tomuto fenoménu více informací.

Citát:

Byli jste naprogramováni...

Plejád'ané

Afirmace:

Jsem pánem svých zvyků.

Komentář:

Známe sílu myšlenek, slov, činů, pocitů, a funkci podvědomí. Programy jsou něco, kde se toto všechno spojuje za nějakým určitým účelem, který až donedávna nesloužil ani tak nám, jako spíš proti nám. Porozuměním tomuto fenoménu nabudeme moc měnit svůj život na úrovni zvyků nevědomých i vědomých, tj. na úrovni jednotlivých programů.

25. DEN – AUTOMATIKA

Vše, co vidíme kolem sebe, je náš výtvar. My ale nevíme, že bychom něco tvořili. Vzato od začátku všechno, co dnes máme kolem sebe, musel mít někdo napřed ve své představě.

Příklad televize. Někdo tu představu zrealizoval. Další generace už existenci televize měla jako vyšší standart. Dnes je to s ledničkou a vařičem nejběžnější spotřebič ve všech domácnostech, a všichni jsme zvyklí zmáčknout knoflík a obdržet obraz. To je automatika. Televize se stala součástí naší představy, a tedy součástí našeho života.

My všichni vytváříme vědomí, které obsahuje krádeže, vraždy, znásilňování, brutalitu, agresivitu, a to vše činíme automaticky. A je nanejvýš nutné, abychom my lidé začali ve svých představách vytvářet novou Zemi, kde nic takového není. To neznamená tvářit se rovnou, že něco není. Musíme důvěrně znát to, od čeho se chceme odvrátit.

Znamená to vzdát se všech zvyků, všech automatik, a začít znovu. Pokud obhájíme některý zvyk jako něco, co nám slouží, samozřejmě jej budeme dodržovat. Pokud ovšem zvyk slouží pouze nám, a ne ostatním, může být něco v nepořádku. Většina našich zvyků však neslouží ani nám, ani ostatním, resp. po čase stejně nakonec zjistíme, že jen to, co slouží všem, slouží nám.

Rozlišovací prostředek je otázka: „Co by se stalo, kdyby tohle dělali všichni?“ První myšlenka, která nás napadne je pravdivá odpověď. Na základě odpovědi si uděláme obrázek, který nám jasně dá najevo, zda je ten který konkrétní zvyk žádoucí. Tím stojíme před rozhodnutím, zda pokračovat, či nikoli. Pokud pokračujeme, činíme tak již na vlastní zodpovědnost, a jsme ti, kteří jsme.

Žádný svůj zvyk nezměníme, pokud jej nepochopíme a nepřijmeme jako svůj výtvar. To že někdo nás tento zvyk naučil, nebo k němu třeba donutil na věci nic nemění. Bylo naše rozhodnutí něco přijmout.

Změnit můžeme jen to, co pochopíme. Pochopit můžeme jen to, co přijmeme. Přijmout můžeme jen to, o čem víme. A jak se dozvědět, co bychom na sobě rádi změnili?

Připravíme si papír a tužku, stoupneme si před zrcadlo, upřeme si pohled do očí, usmějeme se na sebe a prohlásíme třeba „Jsem, který jsem. Jsem láskyplná bytost a mám se rád takového, jaký jsem.“ Pak zapisujeme, co všechno v nás s tímto výrokem nesouhlasí.

Jinou možností je sledování svých bolestí, nezvyklých pocitů, nemocí nebo

náchylností k nim, stejně jako když se zachováme zvláště, jak se nikdy nechováme. Všímáme si, když se na nás okolí dívá nechápavě stejně jako alergií jiných lidí na nás a našich alergií na ostatní, stejně jako sympatií i antipatií.

Je životně důležité rozumět svým pocitům a myšlenkám.

Tip:

Jeden ze zvyků, které nám do budoucna mohou velmi překážet je zvyk definovat „Já“ jako své fyzické tělo.

Člověk má však mnoho částí, kterým by se dalo říkat těla – kromě fyzického také pocitové (emocionální), myšlenkové (mentální) atd., a to nejvyšší, které bychom mohli nazvat třeba Jednotou, je úroveň, kde jsme všichni jednou jedinou bytostí.

Přemýšlejte o tom, jednou za čas...

Citát:

Obhajuj hranice svých možností, a opravdu se jimi stanou.

Richard Bach

Afirmace:

Nacházím a integruji stále vyšší a vyšší aspekty svého Já.

Komentář:

Asi bude dobré říct si něco o dostatku. My víme, že otcem všeho je myšlenka. Co je však Matkou?

Nejjednodušší bude představit si Matku jako životní energii. Tu cítíme všichni. Všichni občas cítíme, že jí máme dost a občas málo. To nás na podvědomé úrovni utvrzuje v systému, že všeho dobrého je nedostatek. Je to však jinak. Energie, o níž mluvím, je materiál, z něhož je stvořen vesmír. To bychom mohli nazvat Matkou. Otcem všeho je myšlenka, která tuto energii tvaruje a zhušťuje, dává jí „Já“, dává jí vlastní život. Slova dělají to samé, jenom je použité energie víc a je víc zhuštěná.. Myšlenka, kterou zrealizujeme ve fyzickém světě je pak zase ta stejná energie takové hustoty, že se projeví ve fyzické realitě jako její součást. Dá se tedy říct, že energie je všechno, a je jí dostatek, protože neexistuje nic jiného.

Všeho je dostatek.

26. DEN – PŘIJETÍ

Defilující myšlenky v kině naší myslí, to jsou jednotlivé součástky naší představy. To je to, co denně žijeme, to co denně znovuvytváříme. Všichni z nás při sledování myšlenek občas narazí na něco, co se nám nelíbí. Většina z nás se bude pokoušet takové myšlenky zahnat. Budeme říkat: to nejsem já, to já tady nechci atd. Řekněme si hned, že tento boj je marný, a kromě toho je vražedný. Marný je proto, že se jedná o něco, co jsme sami vytvořili. A to, co vytváříme, jsme my, naše já. Zkuste zahodit sebe, hm? Vražednost pak spočívá v tom, že všechno, co existuje v našem světě je produktem naší myslí. Všechno znamená všechno. Lidské tělo do toho patří. Odmítneme-li jakoukoliv součást představy, kterou žijeme, je jen otázkou času, kdy se změna projeví v našem těle. Čím čistší je mysl, tím rychlejší je reakce. Kolik lidí zemřelo jenom proto, že důsledně odmítali přijmout něco, co mělo zrovna spojitost třeba s ledvinami. A kolik lidí třeba osleplo jen proto, že odmítli něco vidět. Člověk si takhle může způsobit strašlivou bolest.

Po pravdě, jediné, co nám brání se přijmout, je posuzování. Posuzování je znak duality, který vede k oddělování. Posuzováním se od sebe vzdalujeme. Znak duality, který vede k jednotě je sou-cítění. Soucítěním se dostáváme k přijetí. Věc bude jasnější, když si uvědomíme, že ta příšerná kritéria, podle kterých se posuzujeme a podle kterých se většinou odsoudíme, vymyslela naše společnost. Zase jsme naletěli marketingu.

Ještě jinak. My sami bychom totiž se svým přijetím neměli žádný problém, člověk něco udělá, v klidu se na to podívá, řekne „Aha, tudy ne, zkusím to jinak“. A to je normální vývoj. Problém by ovšem měla společnost. Stávající společnost zanikne, když se lidé budou svobodně vyvíjet. Naše společnost žije z peněz, za které nám prodává vodu, kterou pijeme, vzduch, který dýcháme, domy, které obýváme atd. To všechno jsou věci, které bychom měli i bez společnosti, a zadarmo. Společnost je jako člověk, který sedí na břehu řeky, prodává říční vodu a tvrdí: „Ta voda je moje“. Kdokoliv půjde kolem, může si nabrat zadarmo. Proto takový člověk vytvoří soubor konvencí, které zakazují nabírat vodu přímo z řeky. Prostě řekne: „Kdo si sám nabere vodu z řeky, je špatný“. Pak lidé půjdou, a vodu si koupí. Když ne, máme armádu: „Vy jste ukradli jeho vodu!“

Naše společnost stojí mezi námi a našimi zkušenostmi se souborem konvencí, které dopředu hlásají, že (pro příklad) sobectví, sex, ba i vlastní radost jsou špatné, nepřijatelné. Lidé se dnes bojí prožít něco na vlastní pěst, protože je nebezpečí, že budou prohlášeni za špatné. Proto prožíváme jen to, co společnost

povolí, a vyvíjíme se tak, jak společnost určí. Nikdo nemůže svobodně prožít to, čím není, proto nikdo nemůže svobodně prožít, čím je. To dělá naše společnost. A společnost, to jsme my. My svým přístupem vytváříme naši společnost, a to je první věc, kterou je nutné přijmout. Všechno, co jsme vytvořili, musíme přijmout za své. Nepřijetí má za následek bolest, a neschopnost danou věc změnit. Jen to, co vezmeme za své, dokážeme pochopit, a změnit. Vždyť kolik lidí se snaží změnit něco, o čem předstírají i sami před sebou, že to neexistuje. A jak to asi chtějí udělat? Prostě přijetí sebe se vším všudy je životně důležité. Proto jsme dneškem přestali zavírat oči před tím, co jsme kvůli naší společnosti nepřijímali.

Tip:

Přijetí je dost důležité na to, abyste si z něj udělali nový návyk. Nástroje máte.

Citát:

Své vědění si nosíte v sobě, a až přivolíte k tomu, abyste je objevili, bude se probouzet na stále hlubších úrovních. Ti z vás, kdo k tomu přivolí, se stanou velmi soběstačnými. Stanete se také neuvěřitelně vědoucími, a to ti z vás, kdo se nezastaví, protože se bojí.

Plejádané

Afirmace:

Mám záměr učinit přijetí svým trvalým postojem.

Komentář:

Jak vidíte, zabýváme se neustále dokola několika principy, vždycky do větší hloubky a nových souvislostí. Tak se kromě nového způsobu myšlení, stroze diktovaného učíte také objevovat hlubší (nebo vyšší) roviny sebe sama.

Účelem je zvyknout si po strašně dlouhé době na to, že je tu proces, zvaný evoluce, a objevit pro sebe její princip. Každý další poznatek mění naše porozumění minulosti a dává další smysl všemu, co se v nás kdy odehrálo.

27. DEN – KOMUNIKACE

Mluvit v budoucím čase nemá žádný smysl. Budoucnost je tvořena tím, co jsme teď. Mluvit o věcech v přítomném čase znamená tvořit svou budoucnost. S minulostí je to malinko složitější. Člověk shlédnuvši film, který řekne: „To byla nuda“ popsal pravdivě to, co v minulosti vytvořil. Jeho zkušenost je nuda. Člověk, který by řekl: „To je nuda“, nudu právě vytvořil, a proto ji vzápětí prožije.

Nevyřešená věc z minulosti způsobuje prožitky touto minulostí poznamenané. Tohle člověka frustruje, a většina z nás se ve snaze prožít nepoznamenaný přítomný okamžik snaží svou budoucnost naplánovat. Nepočítali jsme s tím, že budoucnost vzniká tím, co děláme v přítomnosti. Kdo „teď“ plánuje budoucnost, vytváří já, které v příštím teď bude zase jen plánovat budoucnost. Jen ten, kdo prožívá přítomnost, bude prožívat přítomnost. Většina z nás se tak přítomnosti důsledně vyhýbá. Člověk si za rok opravdu užije tak dva tři okamžiky, což je žalostně málo.

Nikdo z nás nemůže jen tak prožívat přítomnost. Máme vytvořené dokonalé kontrolní systémy, abychom neudělali něco proti konvencím. Ty systémy jsme udělali sami, báli jsme se, aby na nás někdo nekřičel, aby o nás někdo něco neřekl. Vyměnili jsme náš život za společenskou „bezpečnost“. Je pravda, že z našeho současného pohledu mají největší bezpečí mrtvolky.

Zbytek času trávíme v depresích. Deprese z naší minulosti bývají založené na pocitu neodčitelnosti našich „prohřešků“, deprese z budoucnosti spočívá ve strachu, co zase přijde, a v tom, že se těšíváme na to, co nás baví. Těšení velmi paradoxně navozuje depresi tím, že si už dopředu nalinkujeme (a v představách bohužel i prožijeme), co nás čeká. Když se pak dočkáme, málokdy souhlasí náš před-prožitek s přítomností, a my jsme zklamáni. Toto celé bývá doprovázeno různými pocity viny, strachu, beznaděje a bezmoci.

Pro obrat k lepšímu je zásadní je naše schopnost se zastavit, spočinout. Spočinutí znamená na okamžik přestat tvořit, a uvědomit si co teď jsme. To je příležitost ujistit se, zda jsme opravdu tím, čím momentálně chceme být, a rozhodnout se, co dál. Člověk, který se nezastavuje a jenom tvoří, nezískává zkušenost vědomě, ale nevědomě.

Už když slyšíme, co jsme vyslovili, jedná se zase o minulost. Pokud už tedy něco říkáme, mělo by to dávat smysl, protože tím potvrzujeme postoj, který jsme před okamžikem zaujali. Tady bychom neměli zapomínat, že máme řeč těla, která občas vyjádří z našich myšlenek i více, než říkáme slovy. Z řeči těla lze

poznat náladu, upřímnost i popření řečníka. To není právě málo – pokud naše slova nesouhlasí s myšlenkami, stačí to na rozbitý život.

O komunikaci se budeme bavit hlavně v druhém dílu, to co je tady je jen to nejnutnější, a to ještě jen ve zkratce.

Tip:

Založte si seznam, a vždycky, když si na něco vzpomenete, připisujte na něj všechno, co vám brání prožívat Přítomnost.

Citát:

...když se na chvíli zastavíš a přestaneš dělat, co právě děláš, a prostě „jsi“ tam, kde jsi, uvědomíš si, kdo opravdu jsi. Zastavit se jen na okamžik je skutečným požehnáním.

N.D.Welsh

Afirmace:

Spočívám ve svém středu.

Komentář:

Dneškem byste měli přestat kontrolovat sebe kvůli jiným. Neznamená to vzdát se kontroly, znamená to ovládat svůj život. Chcete-li však žít pro někoho jiného než sebe, není nic, co by vám mohlo zabránit. Takovému člověku přiznáte částečnou kontrolu nad svým životem. Dělal jste to vždycky, umíte to dokonale, a teď to umíte vědomě.

Víte, že vám to přinese zážitek, a víte i jaký.

28. DEN – BLOKY

Po lidském těle vedou energetické dráhy zvané meridiány. Nejsou vidět, nedají se rozpitvat, jediné co víme je, že fungují. Na jejich znalosti je založená celá řada různých třeba i léčebných postupů, kupříkladu akupunktura. Každíčký úsek každíčkého meridiánu má svou přesnou vztažnost k určitému fyzickému orgánu.

V ideálním stavu jsou všechny dráhy průchodné, energie proudí přirozenými cestami, a i tělo funguje, jak má.

Když se stane v našem okolí cokoli, čemu nerozumíme, nejen že to zůstává v podvědomí, i když jsme na to „zapomněli“, na příslušném místě příslušného meridiánu se utvoří uzlíček, malinký zášmodrch, který způsobí, že tudy energie neprotéká, jak má. Každý rodičovský dvojsmysl, každá legrace na účet dítěte, každé zamlčené slovo, odbytá otázka vytváří takové uzlíky.

Když se problém opakuje, z uzlíčku se stává uzel, a energie, která chce proudit, si samozřejmě hledá jinou cestu. Blok je na světě. Zaprvé ovlivňuje naše chování, protože v podobě vzpomínky zůstává v podvědomí. Takovou vzpomínku z podvědomí interpretuje mozek jako program pro určitou situaci. To jsou přesně ty situace, kdy se zachováme nevysvětlitelně, zkratově nebo zvláště a nevíme proč. A za druhé ovlivňuje naše zdraví, protože meridiány jsou těsně svázány s fyzickým tělem. Distribuuji energii potřebnou pro správnou funkci našich buněk, potažmo orgánů.

Zdraví je totiž přirozený stav člověka. Zdraví = Pravda. Zdraví je stejně jako pravda zadarmo. Když někdo odmítne svou pravdu, naruší své zdraví. Když pak „nemocný“ odmítne svou pravdu najít a uznat, nedojde k uzdravení. Takový člověk musí k lékařům, kteří sice dokáží tělo vyléčit, ale ne uzdravit. Lékaři se zabývají následky, ne příčinou, a pokud není odstraněna příčina, nemoc se vrací.

Ne že by se nemoci či bolesti nedalo zbavit stejně rychle jako nepříjemného pocitu nebo nejasnosti, ono to jde. Jenže s tím, jak jsme vychovaní, jak pevně máme zakořeněno, že s pocitem musíme podle pohlaví k přítelkyni nebo do hospody, případně k psychologovi, a s nemocí k doktorovi nebo k léčiteli, s tím rychlost uzdravení markantně klesá, protože uzdravení je dáno odstraněním příčiny a ne následku, žádný doktor to za nás udělat nedokáže, a nás to stojí jen trochu práce na sobě kombinované s upřímností.

Všechno, co člověk vnímá, a nestihne zpracovat vědomě, jde rovnou do podvědomí. Odtamtud se to projeví při každé podobné příležitosti. To jsou situace, kdy se zachováme podivně, nezvykle, něco z nás najednou vyjede bez

možnosti to zkontrolovat. Toho je třeba si všímat, jde o situace, které jsme nezpracovali, které se tímto hlásí k vyřešení. Ale my říkáme, že už jsme prostě takoví. Nemohli jsme si pomoci.

Z toho všeho vyplývá, že náš život ovlivňuje kdekdo a kdeco, a o většině toho moc nevíme. Ta většina, to je dědictví po předešlých generacích, po lidech, kteří dovedli náš svět k zániku.

Tip:

Přemýšlejte o tom, jak se dostává do těla nemoc. Teď už by většina z vás měla mít ověřenou příčinnost, měli byste mít i první zkušenosti toho, že jste svým zdrojem – jak si poradíte s objevením principu, jak se nemoc dostává do těla?

Citát:

Při všem tom povyku kolem zdravotnického systému vám připomínáme, že zdraví je zdarma. Skutečnou cenu zdravotní péče lze vyjádřit několika okamžiky času, který věnujete rozvoji správného postoje k vlastnímu tělu.

Plejád'ané

Afirmace:

Jsem svým zdrojem v nových a netušených souvislostech.

Komentář:

V poslední čtvrtině kurzu jsou doplňující a upřesňující poznatky o všem, co nám běžně překáží v poznání sebe.

29. DEN – SEX

Všichni jsme tady proto, že někdo kdysi dávno dělal sex. Pravděpodobně tu nejsme jenom proto, ale je to jedna z podmínek. Bez sexu bychom tu nebyli.

Sex tedy znamená náš počátek, a řekněme si hned, že k sexu v naší společnosti není právě ideální přístup. Nahota je zakazována a zesměšňována, lidé se před sebou zakrývají a za svou nahotu se stydí, nebo to aspoň dělají, aby zapadli. Nešlo by přitom ani tak o nahotu, jde pouze o pohlavní orgány. Proč?

Jsmo vychoováni, že pohlavní orgány jsou něco, za co je třeba se stydět, a sex, to je něco nepředstavitelně špatného a nečistého. Je dobrý jen a pouze pro výrobu dětí, a nelze provozovat sex jen pro radost, a už vůbec ne mimo manželství, protože je to hřích. Sexovat, aniž by zhřešili mohou jen manželé, a ani ti z něj nesmí mít radost, protože to je také hřích. Nám to dnes zní srandovně, ale co ty milióny lidí, kteří tomu věřili a pravidelně chodili uplácet své kněze, aby jim to vylepšili u jakéhosi boha? Někdo namítne, že si tohle nemyslí a že toto pro něj neplatí. To je ovšem omyl.

Takto totiž žily stovky generací před námi, a my tento přístup máme v podvědomí a v genech. Všichni do jednoho, protože všechny odpůrce, kteří se k nám nepřidali jsme už vyvraždili. Tím jsme všichni na stejné lodi a můžeme pokračovat.

Pokud je sex špatný, jsme my, kteří jsme díky němu vznikli, automaticky také špatní. To je něco, s čím se každý člověk celý život pere, aniž by to kolikrát (dnes už většinou) vůbec věděl. Proto se tady zabýváme sexem, abychom věděli, že pokud chceme ve svém životě uzákonit to, že jsme dobří – a my víme, že jsme dobří – budeme muset ve svých vlastních očích očistit sex. Někteří už s tím začali, a my budeme pokračovat, protože..

..no protože pokud je na světě něco, co dokáže vytvořit přirozenou cestou nový život, není to špatné, ale božské. Sex je dobrý, pohlavní orgány nejsou prokletím, ale darem, a radost ze sexu je totéž jako radost z čehokoliv jiného. Na toto myšlení bude třeba si zvyknout, protože Radost a Láska jsou jedno. Láska i Radost mizí tam, kde začíná Strach.

Náš sex je strachu plný. Člověk se bojí volně sexovat, aby nechytil nějakou chorobu, nepočal dítě, bojíme se, jestli se to tomu druhému bude vůbec líbit, jestli to nedělá jen ze zvyku nebo jenom kvůli nám, bojíme se, že po nevydařeném sexu ztratíme partnera – a čeho se bojíme, to doslova přitahujeme do svého života. A v našem sexu figurují stovky strachů, které jsme si vymysleli původně jen a jen proto, že cítit radost při sexu je hřích. Abychom tedy

nepohněvali boha naší zcestnou radostí, nahradili jsme ji strachem. Na každém strachu je založený nějaký business. V případě sexu je to kromě církve a doktorů také pornografie a antikoncepce.

Ještě si někdo myslí, že se ho to netýká?

Tip:

Vzdá-li se člověk několika předsudků, může najednou užívat života ne po kapkách a jediným orgánem, ale plnými doušky a celou svou bytostí, celým člověkem. Přemýšlejte o tom, jaký by byl váš život bez předsudků. Hle, SVOBODA!

Citát:

Funkcí biologických pudů není zaručit přežití druhu. Jejich funkcí je umožnit vám prožívat jednotu, která je skutečnou přirozeností vaší existence. Plození je důsledkem dosažení jednoty, nikoli důvodem k hledání jednoty.

Kdyby bylo plození jedinou funkcí sexuálního aktu, neměli byste nejmenší důvod věnovat se této činnosti, neboť život lze vytvořit i ve zkuševce. To by však neuspokojilo ty nejzákladnější touhy duše, jež jsou mnohem širší než pouhé plození. Hlavním úkolem duše je vytvořit to, čím opravdu jste.

Funkcí sexuálního pudu je prožívat jednotu života, nikoli rozmnožovat život.

N.D.Welsh

Afirmace:

Vážím si své sexuality.

Komentář:

Sex opravdu může vést k jednotě, a v minulosti bylo třeba strašlivého množství zákazů a omezení, aby na to lidé nepřišli. Důvody jsou zřejmé a píšu o nich pořád dokola. U sexu přidávám:

- sexuální energie bývá nazývána Hadí silou a je léčivá, ba uzdravující... – sex je nejpřirozenější způsob, jak ji aktivovat (projevovat), a nechat vystoupat páteří vzhůru. To je to, co se normálně děje při orgasmu. Orgasmus znamená splnutí s Jednotou. Lidé tedy sexují proto, aby zažili Jednotu, byť na kratičký okamžik...

- existují způsoby, jak tento stav prodloužit až na hodinu. Takový zážitek od základů změní váš život.

30. DEN – DÍTĚ

Počaté dítě má v sobě vše, co měli v sobě oba rodiče v okamžiku početí. Má v sobě mužský i ženský princip a už od početí se člověk – dítě snaží porozumět a integrovat obé. Několik let to jde, pak nastoupí tvrdá výchova.

Ty jsi chlapeček, nesmíš ubližovat holčičkám, protože jsi silnější a ony tobě mohou, protože jsou slabší. Nesmíš se dívat, když čurají, nesmíš se před nimi svlékat, naopak se musíš stydět, nesmíš plakat, protože bys byl jako holčička, ty musíš zatnout zuby a držet. Ty jsi holčička, a nesmíš se dívat na svlečené chlapečky, nesmíš se před ním svléknout, to by byla hanba, nesmíš se prát, to dělají jen zlí kluci, a když ti bude chlapeček chtít ubližovat, nesmíš se dát, hned si přijď ke mně poplakat a všechno mi hezky říct.

Snad s výjimkou toho, že obojí pohlavní orgány jsou „fuj“, už od začátku tato omezení vypadají, že se nadržuje holčičkám. Jsou víc přijímány, a jsou a priori ty hodné. Pak také snáze přijímají instrukce (omezení) od rodičů a berou je za své. Důvěry a láskyplné pozornosti se jim dostává takřka automaticky. Chlapeček je v přítomnosti holčičky spíš darebákem, a pozornost, které se mu dostává má jinou kvalitu a nezřídka kvantitu. Napůl se očekává sklon k buřičství a ke klukovinám, což takový chlapeček většinou využívá jako jakžtakž tolerovaný způsob získání pozornosti. Ani to ovšem nemůže smazat pocit křivdy. I chlapeček by se uměl chovat jako vzorná holčička, kdyby mu nebyly zakázány emoce.

Takovými zákazy ovšem vzniká válka mezi pohlavími, a to nejen mezi lidmi, ale především v člověku samotném. Z člověka, z celistvé bytosti se náhle stane chlapeček nebo holčička. Člověk, do té doby přirozeně rozvíjející a integrující obě stránky své osobnosti, náhle o celou jednu polovinu sebe přijde. Jak to? Holčička nemůže projevovat to, co chlapeček a naopak. Co neprojevujeme, nevytváříme. Vlastnosti, které jsme přestali projevovat již více nejsou součástí naší reality.

Ženy jsou nuceny chovat se jako slabé, ačkoliv ve skutečnosti jsou mnohem silnější než muži. Muži jsou odkázáni na fyzickou sílu a logiku, protože mají zakázané emoce. Zakaz nahoty pak vede člověka k přesvědčení, že nemá zájem o svou celistvost, kterou kdysi ztratil, ale o pohlavní orgány druhého pohlaví. Navzájem si pak pohlaví nemají žádnou šanci porozumět. Druhým můžeme rozumět jen do té míry, do které rozumíme sobě. Druhému pohlaví pak můžeme rozumět jen do té míry, do které jsme integrovali a přijali ženskou či mužskou stránku v sobě.

Spojení dvou protikladů v rovnováze vytváří orgasmický zážitek jednoty. Jednoty se vším, co existuje. Veškerá příroda kolem nás, hory, kameny, voda, vítr, rostliny, zvířata a děti vyzařují krásu jednoty a celistvosti, nádherného nehledaného bytí. V tomto stavu žijí děti, když se narodí, dokud neuvěří ve svou polovičitost, tento stav jsme všichni ztratili (víme, co nejsme), a k tomuto stavu teď směřujeme (poznáváme, co jsme).

Přijetím zákazu celé jedné poloviny své osobnosti ztrácí dítě na své krásě, a protože mu doslova chybí jedna část života, začne se snažit získat ztracenou jednotu jinak. Začne po vzoru svých rodičů strhávat na sebe pozornost, protože kam proudí pozornost, tam jde energie.

Tip:

Zavřete oči. Uvědomte si ten okamžik, kdy jste se podvolili a rozhodli se obětovat svou celistvost. Jen tak, ve své představě změňte své tehdejší rozhodnutí, rozvíňte svůj život a sledujte, jak se liší od toho, který žijete. Až dojdete ke svému současnému věku, dobře si prohlédněte svou představu a запиšte si ji. Kromě zajímavé zkušenosti máte nyní v rukou jeden klíč, který možná později oceníte.

Citát:

Šestiletý chlapec: „Páni, tyhle nové barvičky se mi hrozně líbí.“ Matka: „A mně se zas hrozně líbí tenhle nepořádek, který jsi tu udělal. Jdi okamžitě do svého pokoje a zůstaň tam, dokud ti neřeknu, že můžeš odejít.“

Z Pracovní knihy Celestinského proroctví

Afirmace:

Mám záměr objevit a uznat své vnitřní dítě.

Komentář:

Říká se, že člověk je dvakrát dítětem. Zdá se, že ono podruhé se týká stáří. To by celkem odpovídalo systému zavedenému v naší společnosti: Nemáte právo dělat to, co chcete, dokud nezaplatíte společnosti, co vám uloží. Proděláte výcvik a úpravu některých myšlenkových pochodů, a pak budete žít a všemožně podporovat společnost, dokud nezemřete, nebo dokud vás společnost neuvolní do důchodu. Pak teprve, žijete-li ještě, můžete dělat, co chcete, samozřejmě v rámci našich zákonů a nejlépe v rámci toho, co daná společnost považuje za normální..

31. DEN – PÁD

Dítě se stalo závislým na tom, že mu někdo věnuje pozornost. Nestačí ovšem pouhá pozornost, pouhý přísun energie, protože dítě přišlo o mnohem víc. Dítě přišlo o původní zážitek jednoty. Proto samozřejmě trvá na tom, aby bylo u svého rodiče tak těsně, jak to jen jde, a aby se rodič tomuto spojení cele odevzdal. Dítě pozná, když je rodič myslí někde jinde, protože dítě si ještě pořád velmi dobře pamatuje, jak jednota vypadá, a cítí se podvedeno. Začne na sebe pozornost upoutávat. Rodič ovšem říká: „Dítě zlobí. Je to špatné dítě.“

To je malér. Rodič odvrhl své dítě jako špatné, dítě je zoufalé, protože teď už přišlo o všechno. Začíná se chovat, jak se od něj očekává v naději, že bude zase dobře. Tím doslova odevzdalo moc nad sebou někomu jinému a stalo se na něm závislým. Tímto způsobem znovu a znovu vytváříme realitu Pádu Člověka. To je vyhnání Adama a Evy z ráje Bytí v Jednotě.

Vše, co rodič od dítěte očekává je filtrováno podle pohlaví dítěte. A rodič je ten, kdo určuje, co dítě smí a co nesmí, podle představy, kterou on o dítěti má. Představa většiny rodičů je zcela závislá na představě společnosti. Představa společnosti je taková, že kdo se odlišuje, nedej bože porušuje konvence je špatný. Tak i rodič nutí své dítě do nejnepřirozenějších nesmyslů, které dítě ohnou či zlomí a připraví jej tak na celoživotní zneužívání naší společnosti. Takto zpracované dítě je teprve pro společnost přijatelné (někdy se dozvíme, že jsme vzorně vychovaní). To, co nestihnou rodiče, srovná vnucená škola, co neudělá škola, dokončí nucené práce pro společnost. Říkáme tomu výchova, jenže výchova neexistuje. Existuje jen duplikace. Duplikace je dělání kopií. Je to tak. My prostě zduplikujeme své rodiče (a okolí). Se vším všudy. Když nám třeba rodiče nechtějí dovolit něco, co sami dělají, budeme ve svém životě automaticky dělat totéž.

Děti dělají jen to, co vidí (vnímají). Nedělají nic, co nevidí. Ovšem děti vnímají všechno. Děti vnímají i myšlenky, i pocity, a všechno si přiřazují k tomu, co vidí svýma očima a slyší svýma ušima, hmatají pacičkami a chutnají jazykem. Toto všechno děti zkopírují naprosto přirozeně, a velmi rychle. V tomto jsme jako opice, zduplikujeme okamžitě všechno.

Proč tedy celý růst člověka trvá tak strašně dlouho? Protože jsme pokrytci. My můžeme, ony nemohou – to plodí zoufalství. My nepřivedeme na svět nového člověka – neumožníme další duši přijít si prožít, co má v plánu. My „si“ uděláme dítě. To je pak „naše“ a my „si“ s ním děláme, co chceme, stejně jako si naše společnost dělá co chce s námi. Pomáháme si od frustrace tím, že ji způsobíme dítěti. Zapomínáme na duplikaci. Dítě vidí vše, co děláme,

a v nejbližší době nám to předvede. Je to naše zrcadlo. Vidíme sami sebe a všechno, co děláme dokonce ještě daleko dřív, než náš malý člověk začne mluvit. To nebývá vždycky příjemné, většina lidí takové zrcadlo nesnese, a jediný, kdo to odnese, je zase dítě. Jenže ono dělá jen to, co vidí!!!

Tip:

Napište seznam lidí, od kterých něco očekáváte, a podtrhněte si lidi, od kterých byste chtěli pozornost. Upozorňuji, že bez otázky správně položené svému nitru nemůžete seznam zkompletovat.

Ke každému člověku připište také co od něj očekáváte, a proč. Toto byste měli mít hotové ode dneška cca do měsíce, což bude optimální doba k zahájení druhého dílu kurzu.

Citát:

Prvotní hřích je omezovat Bytí. Nečiň tak.

Richard Bach

Afirmace:

Mám záměr rozpomenout se na stav před pádem.

Komentář:

Abych se vrátil k mnohosti a Jednotě, pravdou může být obojí. Obojí vnímáme jako druh reality. Věc se má tak, že pokud vy omezíte něčí vývoj, jste to nakonec vy, kdo se přestane vyvíjet. Je to tak proto, že někde velmi hluboko je jen jedno jediné „Já“. Pokud tedy omezíte někoho, kdo se dá popsat jako jiná část vašeho Já, koho jste omezili?

32. DEN – SOUPEŘENÍ

Pád člověka se tedy sestává ze dvou částí. První je ztráta celistvosti, druhou je odmítnutí dítěte, které se ztrátou celistvosti ztratilo také svou krásu, a vyžaduje pro sebe naši pozornost v jakékoliv formě. Po zavedení programu soupeření bude dítě o pozornost soupeřit. Bude se snažit vysloužit si nějaké uznání, a to pokud možno od většího počtu lidí. Soupeření zajišťuje, že neobjevíme jednotu protikladů. Protiklady, které jsou stavěny proti sobě, sjednotit nelze. Člověk by se musel soupeření vzdát, aby objevil způsob, jak integrovat opačné polarity a dosáhnout tak spočinutí v jednotě. Jsme však příliš navyklí na zážitku vybičovaných emocí, na vyprodukovaném adrenalinu na to, abychom sami od sebe poznali, že hrajeme hru, smrtící hru o život, o naši energii.

Pozornost směřuje energii. Celý svět je plný půlek člověka, které se snaží na sebe upoutat pozornost právě proto, že kam jde pozornost, tam jde energie. Kolikrát říkáme, že nám někdo pije krev. Krev je nositelkou energie. Mluvíme tedy o člověku, který na sebe strhává naši pozornost. Strhávání pozornosti na sebe je způsob jakéhosi zadostiučinění, děláme to od doby, kdy jsme přišli o celistvost, a rodiče, kteří nás o ni připravili nám odmítli dávat energii dobrovolně. Jedná se tedy i o druh pomsty, koneckonců přísun energie je jakási náhražka ztraceného stavu celistvosti, který si jinak připomeneme jen jako čerstvě zamilovaní. Zamilovanost nemá s láskou k druhému člověku nic společného, což poznáme podle nelidských způsobů, které používáme, abychom jej k sobě připoutali jako domnělý zdroj energie. Zamilování je však připomínka stavu před ztrátou celistvosti, a přihodí se občas každému, je zákonitost, že každý občas dostane příležitost k nápravě všeho, co nadělal.

Stav celistvosti lze velmi jednoduše vrátit. Stačí vyčistit všechno, co máme v podvědomí, probrat všechny zvyky, bloky, strachy a dramata. Jak se podvědomí uvolňuje, energie se vrací do původních kanálků a tělo začíná fungovat, jak má. Do té doby doplňujeme energii představou, jak jsme se na začátku domluvili.

Soupeření také přináší jev, kterému říkáme nesportovní chování. Už rodiče, kteří místo aby nás dotovali pozorností, kterou po ztrátě celistvosti potřebujeme ke svému růstu, s námi o energii soupeří. Při tom nám dávají najevo svou převahu a léčí si tak mindráky ze svého dětství. Při tom se často dopouštějí zneužívání, a hlavně přehlížejí hodnoty důležitější než cokoli jiného.

Nikdo z lidí, kteří se snaží být lepší než ostatní, nepomůže nikomu v nouzi. Na to, abychom mohli někomu pomoci potřebujeme na chvíli přestat soutěžit.

Zdá se mi to, nebo je opravdu čím dál méně lidí, kteří to umí?

Tip:

Chcete zemřít? Soupeřte. A možná to budete právě vy, kdo přežije všechny své soupeře a zůstane úplně sám.

Citát:

...a on už dlouho zastával myšlenku, že všechno na světě má nějaký důvod, snad s výjimkou fotbalu.

Terry Pratchett

Afirmace:

Já Jsem Láska!

Komentář:

...a láska nesoupeří, láska totiž miluje.

Bud'te připraveni na to, že již zanedlouho vás vaše vlastní svědomí postaví před rozhodnutí být v Lásce nebo ve Strachu.

Co si vyberete tentokrát?

33. DEN – MANIPULACE

Rozdělování lidí na takové a makové vede k jejich manipulovatelnosti. Primární je rozdělení na ženy a muže, kterým je člověk zbaven celistvosti dříve, než se může začít bránit. Toto dělení také zaručuje, že se člověk v pubertě, při prvním opravdovém hledání své identity zaměří na druhé pohlaví, a ne na sebe, a nenajde identitu, ale rozpor. Tím je většinou navždy dáno, že bude hledat ztracenou celistvost všude, jen ne v sobě, a převážně v milostných vztazích, kde je možnost doplnit sebe jako půlku člověka jinou půlkou. Mezitím i potom je za pomoci mnoha jiných ovládacích manévru uzpůsobován k životu ne pro sebe, ale pro společnost. Pro tu je vůbec ideální, když člověk založí rodinu. Uzavření manželství je totálním triumfem ovládacího programu ztráty celistvosti. Člověk přijal svou porážku.

To, že nejmenší ovladatelnou jednotkou je manželství, je potvrzováno všemi institucemi, světskými i církevními. Ovladatelnost lidí je pro instituce otázkou přežití. Jedinci však manipulovatelní nejsou. Ani spokojená rodina neposkytuje dostatek jistoty. Proto je třeba vytvořit skupiny lidí s různými zájmy, např. politické strany. Další dělení nastává při tom, kdo fandí jakému družstvu v kterém sportu, kdo studuje na jaké škole, v jakém pracuje podniku atd. Toto všechno jsou zastírací manévry použité k tomu, aby se lidé nezabývali sami sebou, protože pak si nevšimnou, že jsou ovládáni.

Všechny tyto manévry jsou založeny na jednom jediném principu. Kdo z koho. Proto jsme už od malička vedeni k tomu být nejlepší, i když všichni víme, že to není možné. Tedy pro všechny to není možné. Tím se tento požadavek stává neetickým. Pokud je někdo lepší, musí být někdo horší. Kdo si dovolí prohlásit někoho za špatného? Kdo bude ten, co posuzuje? Kdo si vezme na svá bedra zodpovědnost za tak nelidské prohlášení?

Řeči o sportovním duchu jsou výsměchem lidskosti. Těmito slovy obhajujeme náš pád, potvrzujeme, že jsme válečné stroje, a souhlasíme s naším zneužíváním.

Většina z nás má ovšem soupeření velmi hluboko v podvědomí. Už jako děti jsme stavěni proti sobě, protože jen potom nás mohou rodiče ovládat. Škola a stát to jen utvrzují.

Porovnávání, kdo je lepší máme také velmi hluboko v sobě. Pánové soupeří o nejkrásnější dámu, dámy o nejkrásnějšího muže. Proto jsou naše vztahy tak nešťastné. Máme toho nejkrásnějšího člověka, a co když potkáme někoho krásnějšího? Hlavně co když ten druhý potká někoho krásnějšího? Ještěže

fungujeme převážně na zvycích. Kde je ovšem Člověk? Říkáme si lidé, a nejsme ani půlky, jen žalostné trosky člověka. Chtěli bychom milovat, a nevíme, co to láska je. Známe jen soupeření.

Žádné dítě na světě, dokud je ještě celistvé, nenapadne se s někým srovnávat a určovat, kdo je lepší. A přitom nikdo z nás nepopře kouzlo dětské hry. Děti si umí hrát, spolu, a šťastně.

Šťěstí je v tom, když je člověk sám sebou. To až dospělí ničí hru určením pravidel a porovnáváním, kdo je lepší. Asi nás připravují na život. Nebo o Život?

Tip:

Máte rádi lidi, kteří pořád vyhrávají?

Máte rádi lidi, kteří neustále dávají najevo, jak moc jsou dobří?

Dokážete s nimi sou-cítit?

Ne?

Že vás dokonce rozčilují?

Tak přestaňte soupeřit a posuzovat.

Ted'!

Citát:

Bud'te ujištěni, drazí přátelé, že vyšší řád a cíl skutečně existuje. Máte za úkol vstřebat tento cíl do svého těla a do Země.

Plejád'ané

Afirmace:

S Radostí, lehkostí a Láskou se můj život stává etickým.

Komentář:

Budete se muset naučit neustále zkoumat své já, jestli opravdu jste tím, co nejkrásnějšího znáte, jestli váš život odpovídá té nejkrásnější představě, kterou jste si o sobě utvořili.

A bez posuzování:-)

34. DEN – BOJ O MOC

Je mnoho způsobů, jak připravit druhé o energii. Od prostého strhnutí pozornosti až po nejpodivnější a nejrafinovanější triky, kolikrát na úrovni hlubokého podvědomí. Vždycky se však jedná o vytvoření energetického kanálku s háčkem, kterým proudí energie od oběti k upírovi. Upíři jsme v tomto případě všichni. Není nikdo nepoznamenaný.

Jednotlivým systémům získávání pozornosti říkáme mezilidská dramata – jedná se o hry, které na sebe lidé navzájem hrají, aby získali pozornost toho druhého.

Dramata všeobecně známá mají čtyři hlavní skupiny:

- Zastrášovatel – většinou hlučný člověk oplývající hrozbami a násilím vytváří atmosféru strachu a všichni v jeho okolí mu víceméně odevzdávají pozornost výměnou za chvilku klidu,
- Tazatel – člověk bezohledně tlačící svou oběť do kouta nesmyslnými otázkami, vyžadující odpovědi, které vzápětí sráží,
- Rezervovaný – člověk držící se v koutě doufající, že ho bude někdo potřebovat nebo chtít zapojit do zábavy a on získá pozornost předstíráním neochoty, jako že se nechá přemlouvat, a
- Trpitel – člověk vyzařující ublíženost, neustále vymýšlející krizové scénáře, který se svým „Lituj mě“ snaží u ostatních dosáhnout pozornosti vzbuzováním pocitu viny za svou ublíženost. Tato čtyři základní dramata mají nesčetné množství podob, v základní podobě je máme v sobě všichni.

Dramata, o kterých se nemluví. Dárky, kterých se nemůžeme ani dotknout, známe všichni. Je to dáno tím, že darující přidal dárku nějaký význam. Ten kolikrát nebyl třeba vyřčen, ale cítit je vždycky.

Platí-li pravidlo, že odhalením přidaného významu se problém rozplyne, nemusí platit vždycky. Máme co dělat s nevědomou formou skrytého ovlivňování. Od toho máme intuici, abychom věděli, kam můžeme zajít.

Právě tak ztracené osobní předměty, ostříhané nehty či vlasy a nebo třeba vytržené zuby vracíme s vyjádřením díky za službu Zemi, naší Matce, a tváříme se při tom, že to byl náš úmysl. Tváříme se tak proto, že to skutečně byl náš úmysl, protože zaprvé by se to jinak nestalo, a zadruhé tím bereme svůj život zpět do svých rukou a tím přestáváme být ublíženou obětí.

To vše ve vlastním zájmu, protože tím, co jsme, tvoříme svou budoucnost! Lpění bývá všeobecně provázáno bolestí, není třeba k němu přidávat další rizika.

Když budeme trvat na tom, že telefon, který nám někdo ukradl je pořád náš, může to znamenat cizí myšlenkové pochody v naší hlavě. Myšlenky tvoří a stejně přitahuje stejné! Miliardy druhů bytostí obývají všechny dimenze, kde existujeme i my. To, že je zrovna nejsme schopni vidět, to na jejich existenci nemá žádný vliv. Buďme proto opatrní.

Tip:

Uvědomte si, že na každou hru musí být aspoň dva lidé, a že pokud nechcete, aby na vás někdo něco hrál, musíte přestat hrát.

Citát:

Každý útok je voláním o pomoc.

Richard Bach

Afirmace:

Vše co se děje v mém životě má svou příčinu, svůj smysl, a je to v pořádku. Je bezpečné žít svůj život.

Komentář:

Dnešní kitát řeklo kromě Bacha asi tak několik set tisíc lidí, což na věci nic nemění – přestaňte na sebe útočit, dokud je čas. (myšleno na sebe sama).

A začněte třeba tím, že objevíte, v čem se bojíte sami sebe...

Buďte ujištěni, že se vám nikdy nemůže stát nic horšího, než je nedostatek informací.

35. DEN – STRACH

Používám-li tady vyjádření „ti, kdo jsou u moci“, bude dobře připomenout, že jsou to lidé jako všichni ostatní. Mají své strachy, své záliby, mají všechno, co my. Jsou u pomyslné moci, protože my všichni hrajeme hru moci. Dokud hrajeme tuto hru, někdo tam být musí, a je otázkou rozhodnutí být ten mocný, nebo ten ostatní. Příčí se mi používat v této souvislosti slovo nemocný, protože moc, o které je teď řeč, je fikce, iluze, je to jen hra.

Jediná opravdová moc je moc člověka nad sebou samým, a zádrhel máme tam, kde je strach.

Strach bývá popisován jako největší síla pohánějící lidi. My dodáváme, že se to týká pouze lidí, kteří moc nad sebou odevzdali někomu jinému, a co se týká pohonu, největší strach mají právě ti takzvaně mocní.

Dítě, když se narodí, nemá strach. Je plné Lásky. Láska je protipól Strachu. Je to něco jako Světlo a Tma. Tma je prostředím, kde Světlo může poznat, zakusit, že je světlem. Může tedy získat zkušenost, jaké to je, být světlem. K tomu je nutné, aby Světlo zapomnělo, že je Světlem, a aby se teprve procesem rozpomínání Světlem shledalo. Každý pokus o poznání sebe jako Světla vyplodí určitý zážitek, tedy zkušenost. Zkušenost toho, jaké to je být Světlem je pak to, co si takové Světlo odnese ze svého života v duálním světě.

Světlo je pro nás synonymem informace. Každý z nás mnohokrát za den zprostředkuje Světlu takový zážitek, jak neustále dostáváme nové informace. Nové informace jsou ovšem nutné, protože jinak bychom nevěděli, že jsou jiné a další věci, které můžeme prožít.

Pro nás ovšem nová informace znamená strach – co se stane, až tohle zkusím? Odvahu k vyzkoušení nám dodá až uvědomění, že jsme Láskou, a ne Strachem.

Láska je naše podstata, a Strach je pro nás to, co je pro Světlo Tma. My jsme ovšem strachem velmi nasáklí. Skoro každá oblast našeho života je znetvořena nějakým strachem. Co s tím?

1. Strach je myšlenka a myšlenka tvoří! Všechno, čeho se bojíme, činíme reálným.

2. Než se v panické snaze začneme strachu zbavovat, jako že ho nechceme, uvědomíme si, že všechno, co máme v sobě nás dovedlo tam, kde jsme, což je tak potřeba přijmout.

Nemůžeme přece bezhlavě zahodit věc, o které nic nevíme. Jednak proto, že

bychom mohli zahodit něco, co nutně potřebujeme, a také proto, že v zahazování funguje jojo efekt. Před čím utíkáme, to nás pronásleduje, co zahazujeme, to se se stejnou silou vrací atd. atd. Nemá žádný smysl o něco takového se pokoušet – když to děláme, pak zapomínáme, že jde o náš výtvar, který chce být přijat, zapomínáme, přátelé, že jsme svým zdrojem. Nedělejme to.

Tip:

Není nutné bojovat se svými strachy. Na většinu z nich se stačí prostě podívat, to znamená zavřít oči a představit si, jak asi ten strach vypadá. Představa nám bude před očima měnit podobu, bude se rozplývat, až nakonec zmizí úplně. U běžných lidských strachů to může trvat maximálně minutu, a přijaté poselství (to, co nám přitom dojde) nebude moc závažné. U větších strachů, jako jsou strach ze ztráty a strachy existenční se bude jednat zaprvé o přijetí, pak o rozkódování poselství – zase si jej vizualizujeme a pozorujeme,, zatímco se v nás objevují myšlenky. Myšlenky říkáme nahlas, a dobře se posloucháme – něco se dozvíme.

Citát:

Jeden ze způsobů, jak si vybrat budoucnost, je věřit, že je nezbytná.
Richard Bach

Afirmace:

Poznávám a integruji své strachy, neboť se díky nim dovídám, kdo jsem.

Komentář:

Člověk by měl vědět, že před sebou prostě neuteče. Můžete se od sebe vzdálit, abyste získali odstup, můžete se přetvařovat, můžete cokoliv – nějakou dobu.

Ale člověk, který u sebe vše přijme, nepotřebuje dělat nic takového, ten prostě žije.

36. DEN – ZÁVĚR

Energie je. Je jedna jediná. Energie je vše, co myslíme, cítíme, vidíme, hmatáme, čicháme, prostě všechno. Energie je hustá, řídká, vibruje pomalu či rychle. Podle toho, jak energie vibruje, pohybujeme se v různých prostředích. Energie emoce vibruje jinak než energie myšlenky či talířku. Jde o to: různé rozsahy kmitočtů vytvářejí určité dimenze, které obýváme svými jednotlivými těly. Máme tělo emocionální, spirituální, fyzické, psychické, mentální atd. To, čemu jsme teď začali říkat těla, jsou ve skutečnosti roviny existence, v nichž určitým způsobem přebýváme, tedy tvoříme.

Tvoříme-li v některé dimenzi, účastníme se v ní jistým způsobem života. To znamená, že projevujeme naše bytí, ať už jsme čímkoliv, v nějaké oblasti existence. My všichni jsme byli informováni, že existuje jen dimenze fyzická, a k tomu máme nějaké myšlenky, a do toho všichni žvaníme své nesmyslné příběhy o tom, kdo s kým za kolik kde co, případně odkdy dokdy. To musí přestat, protože na úrovních jiných dimenzí je naše Země již ve stádiu rozpadu, a pokud nezačneme vytvářet jinou, může se stát, že tento skvost zmizí z vesmíru úplně. Co pro to můžeme udělat, je začít kontrolovat své myšlenky, slova, a činy podle svého nejlepšího uvážení a nejvyššího vědomí. Svým způsobem se po nás chce takový malý zázrak, což je v pořádku, my ho zvládneme.

Když nás někdo dokázal ovlivnit tak, že myslíme, cítíme, žijeme tak, jak chce on, proč bychom to se sebou neměli umět my? Jinými slovy, když umíme poslouchat někoho jiného, umíme poslouchat i sebe. To je jen otázka zvyku. Zvykli jsme si měnit myšlení podle ostatních.

Abychom našli svůj život, budeme muset poznat sebe, a to znamená, že ze sebe budeme muset vytáhnout postupně všechno. Všechny myšlenky, pocity, zvyky. Začneme ovšem tím, co nám nejvíce překáží, to je tím, co ohrožuje naše zdraví. Naše zdraví je podmíněno tím, jak čistá a původní je představa, kterou žijeme. Ale to už všechno víte.

Nejrychlejší cesta k mistrovství by tedy vypadala asi takto:

Ať už se dostaneme do jakékoliv situace, dokážeme:

- pozdržet naši reakci, protože naše reakce vycházejí z naší výchovy a málokdy jsou nám přínosem,
- uvědomit si, že vzniklá situace je náš vlastní produkt, produkt našeho minulého myšlení, mluvení a konání
- zeptat se „Co by teď, v tomto okamžiku, udělala Láska?“ – protože

Láska = Pravda, vzpomínáte?

Udělat to, co by udělala Láska, bez posuzování, zda je to vhodné, zato v důvěrou ve své vlastní vnímání.

Teď, na konci prvního dílu Mistrovského kurzu bychom tomu bez problémů měli všichni rozumět. Dělejme toto nějakou dobu, a ve svém životě již velmi brzy doznáme velkých a potěšitelných změn.

Tip:

Začněte si láskavě hledat své tipy sami, jo?

Citát:

Není neštěstí, které by se nemohlo stát požehnáním, ale ani požehnání, které by se nemohlo stát neštěstím.

Richard Bach

Afirmace:

Jsem, který jsem.

Komentář:

No, kurz nám konečně končí, teď znáte velkou část toho, co já jsem vyzkoušel.

Máte-li tendenci předávat učení dál, tak buďto dejte lidem doporučení a nechte je být, a nebo uče jen to, co jste vyzkoušeli, a nebo zkombinujte obojí.

Neučte však moje slova, nebude vám uvěřeno...

Pokud se chystáte na druhý díl, dejte si minimálně tři týdny pohov, sledujte své nitro, případně si projděte ostatní sekce webu, tipů a poznání je tu nepočítaně.

Hodně spěte, hodně pijte čistou vodu, adaptujte si Hru se světlem pro svou momentální potřebu,

ŽIJTE BLAZE!!!